УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 №7(117) Липень 2002

ВИДАВНИЦТВО "МІСІОНЕР" ПРОПОНУЄ:

о.Юліан Катрій, ЧСВВ. *Перлини Східних Отців. – 344 с.*

Ця книга із серії "Українська духовна бібліотека" завоювала популярність серед великої кількості читачів. У ній зібрані вислови Східних Отців Церкви – св.Василія Великого, св.Івана Золотоустого, св.Єфрема Сирійського, св.Теодора Студита, св.Григорія Богослова та ін. Розважання Святих Отців на різні теми практичного християнського життя допоможуть читачам глибше пізнати Христову науку та намагатися жити згідно з нею.

Видавництво "Свічадо" пропонує нові книги з серії "Джерела християнського Сходу":

Йоан Золотоустий. Про священство. – 160 с.

У цьому знаменитому діалозі св.Івана, якого називали Золотоустим за його красномовні й глибокі проповіді, всебічно розглядається феномен священичого покликання і служіння. Автор докладно висвітлив труднощі й проблеми, які щодня постають перед ієреєм. У діалозі поставлено низку питань, над якими повинен замислитися кожен, хто бажає ступити на шлях священства.

Книга зацікавить передусім священиків та семінаристів.

Києво-Печерський Патерик /Переклали з церковнослов'янської мови М.Кашуба і Н.Пікулик. – 192 с.

Серед небагатьох пам'яток староукраїнської літератури особливе місце посідає пропоноване видання. Цей твір містить численні оповіді про різноманітні чуда Києво-Печерської Лаври – давньої святині нашої столиці.

Автори оповідей впроваджують нас у світ святих, ознайомлюючи нас із їхніми переживаннями, духовним становленням та внутрішньою боротьбою.

Під серією "Джерела християнського Сходу" вийшли друком книги: Григорій Ниський "Життя Мойсея", Никодим Святогорець "Невидима боротьба", Теодор Студит "Поучення" та "Мистецтво молитви" (упорядкування ієром.Харитона).

Передплачуйте християнський часопис "Місіонар" на 2002 рік і Ви отримуватимете щомісяця доброго путівника в духовному житті!

Передплатний індекс – 23959.

Вартість передплати: на 1 місяць – 1 грн. 78 коп.,
на 6 місяців – 9 грн. 58 коп.

СЛОВО РЕДАКТОРА

Слава Ісусу Христу!

Місяць липень дуже важливий у житті нашої Церкви. На його початку завершується робота третьої Сесії Патріаршого Собору УГКЦ. Про його рішення ми повідомимо у наступному числі, а вас просимо молитися за успішне проведення Собору і його добрі плоди для нашого суспільства та Церкви.

У червні було так багато подій у житті Церкви і Василіянського Чину, що годі усі згадати та про них детально розповісти. Найважливіша з них – відзначення першої річниці візиту Святішого Отця в Україну, про що читайте репортаж у цьому номері. Ще одна важлива подія, зокрема в сфері богословської освіти – це відкриття Українського Католицького Університету у Львові, про що ми також коротко вас інформуємо.

Подаємо матеріал про словацьку Провінцію сестер Василіянок та контемплятивну вітку монахинь Чину св.Василія Великого, яка діє в Україні. Свіжі новини маємо і про чотирьох василіянських братів, двоє з яких склали вічні обіти в Римі, а інші два – у Малоберезнянському василіянському монастирі на Закарпатті, де на Зелені свята відбувся традиційний величавий відпуст.

Розповідь о.Мелетія Батога, ЧСВВ віддзеркалює почитання Серця Христового у житті нашого народу. Про те, як неповторно був розписаний василіянський храм Різдва Христового у Жовкві, довідаєтеся з обширної статті Ігоря Скленара. Наш постійний дописувач о.Роман Каспришин, який цього місяця відзначає 35-літній ювілей священства, з чим ми його й вітаємо, написав цього разу про діяльність під час підпілля сестер Милосердя св.Вінкентія у Львові.

Подія, яка сколихнула усю нашу УГКЦ та й наше суспільство, набирає більше героїчного, ніж трагічного відтінку – це мученицька загибель сестри Служебниці Анни Глови. Наша Церква збагатилася на початку третього тисячоліття ще одним мучеництвом. Обширну розповідь про свою співсестру зі Згромадження сестер Служебниць пропонує с.Емілія Вандич, СНДМ, яка детально торкнулася трагедії у Вінниці та наголосила на важливих моментах з життя с.Анни. Публікуємо також спомин о.Василя Зінька, ЧСВВ про двох монахинь Служебниць, які трагічно загинули у Бразилії.

У нашому часописі ми завжди ознайомлюємо вас із доброю літературою, яку видають релігійні видавництва, зокрема "Місіонер". Так робимо і цього разу, але мусимо застерегти читачів перед шкідливою для їхнього духовного життя літературою, яку часто продають біля наших храмів. Читайте про одну з таких книг у короткій замітці.

Бажаємо духовно багатих канікул нашим наймолодшим та відпусток старшим читачам.

У липні маємо празники св.Івана та свв.апп.Петра і Павла, тому вітаємо з іменинами передусім духовенство: владик, священиків, а також добродіїв і читачів нашого часопису. Молімося за успішне проведення Синоду єпископів УГКЦ, який відбудеться після Патріаршого Собору, а також за корисні його наслідки для Церкви в Україні та за її межами.

о.Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

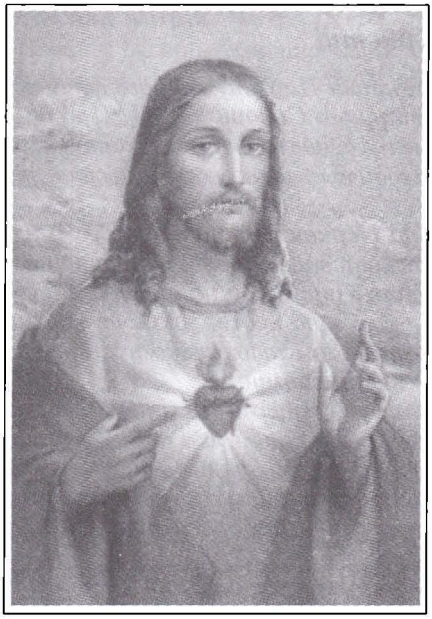

Ось серце, що так дуже полюбило нас...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ:

(Поблагословлене Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ МИТЦІ УСЬОГО СВІТУ НАМАГАЛИСЯ У СВОЇХ ТВОРАХ ДОПОМОГТИ ЛЮДЯМ ПІЗНАТИ ЛЮБОВ БОГА ТВОРЦЯ І ВСЕДЕРЖИТЕЛЯ.

Митці – це люди, котрі мають особливі Божі дари, якими вони намагаються відобразити красу творіння Божих рук. Митці прагнуть усе те, що вони побачили своїми духовними очима, увіковічнити у скульптурі, живописі, музиці, поезії тощо. Вони це роблять для того, щоб люди, які будуть оглядати їхні твори, дійшли до глибинного пізнання Бога, Який сам у собі є досконалою

вершиною Краси. Глибокопоетична душа уміє звернути увагу на присутність Бога в природі: у співі птахів, течії води чи шумі лісу.

Однак є талановиті люди, які, не маючи Бога в серці, передають у своїх творах неспокій і порожнечу. Такі митці не здатні говорити про Бога тим, які оглядатимуть, слухатимуть або читатимуть їхні твори. Так, наприклад, невіруюча або дуже грішна людина неспроможна створити ікону, сповнену духовністю.

Молімося за те, щоби митці цілого світу, зокрема християни, усвідомили своє велике післанництво і, примирившись з Богом, наповнившись Його миром, очистивши свої духовні очі, стали здатними у своїх творах промовляти до людей про любов Бога Творця і Вседержителя вселенної.

Місійний: ЩОБ ХРИСТИЯНАМ В ІНДІЇ НЕ ЗАБОРОНЯЛИ ВІДКРИТО ВИЗНАВАТИ ЇХНЮ ВІРУ І ГОЛОСИТИ ЄВАНГЕЛІЄ.

Цього місяця Святіший Отець закликає нас молитися за християн Індії, яких, щоправда, у цій азіатській країні є небагато. Вони живуть переважно на півдні цієї великої і в той же час економічно нерозвиненої країни. У деяких великих містах проживають чимало християн, зокрема у Калькутті жертвенно свідчила про Триєдиного Бога Мати Тереза.

Представники панівних релігій Індії – буддизму та ісламу – не дуже люблять християн. І хоч духовний батько Індії Махатма Ґанді закликав до ненасильства і толерантності, все ж таки християни зазнають чимало утисків у цій країні. Їм забороняється відкрито визнавати, проповідувати і поширювати християнську віру.

Молімося за те, щоб християни в Індії відважно проповідували Добру Новину, навіть ціною своєї мученицької смерті, а представники інших релігій шанували своїх братів і сестер – християн, і не забороняли їм ширити благу вість Христового Євангелія у тому далекому вбогому краї.

Місцевий: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ЗРОЗУМІЛИ І ПРАКТИКУВАЛИ ЗАСАДУ ЄДНОСТІ, НЕЗВАЖАЮЧИ НА РІЗНОМАНІТНІСТЬ ОБРЯДІВ І ЗВИЧАЇВ.

З нашої історії знаємо, що Україна рідко коли була об'єднана територіально, бо часто окуповувалася різними загарбниками, які запроваджували власні національні і релігійні традиції. Тому наш український народ не є монолітним у своїх звичаях і релігійних поглядах, і зовсім не дивно, що у нас існують різні обряди та погляди на те, як треба молитися та прославляти Бога.

Єдиний шлях, яким ми зараз можемо дійти до однодумності – це взаєморозуміння, пошана тих, які по-іншому розуміють релігійні питання і практикують віру. Ми повинні не цуратися свого і шанувати те, що мають інші. Воля Божа – "щоб усі були одно" (Ів 17, 21). Ми можемо об'єднатися лише у любові Бога та любові одні до одних, навіть тоді, коли хтось має інші традиції й звичаї.

Молімося за те, щоби ми і наші брати та сестри у Христі як на Сході, так і на Заході не сперечалися і не вимагали, щоб усі думали й робили так, як вони. Молімося, щоб усі намагалися відкрити свої серця Богові й на основі любові до Нього і ближнього шанували та поважали один одного.

Покровителі на липень – свв. Петро і Павло, 12.07 (29.06)

Св. апостол Петро *спершу називався Симоном, але Ісус Христос надав йому нове ім'я "Петро", що означає – "скеля". Після першої зустрічі зі св. Петром Ісус покликав його до беззастережної посвяти. Після Вознесіння Ісуса Христа св. Петро почав виконувати обов'язки Христово-*

го Намісника і видимого Голови Христової Церкви, яку заснував сам Христос. Він після Зіслання Святого Духа започаткував першу громаду християн – єрусалимську Церкву. Згодом він передав її під провід апостола Якова, а сам подався в Антіохію, звідти через Малу Азію дістався до Рима. За час панування імператора Клавдія заснував римську Церкву, якої був єпископом щонайменше 25 років.

Під час переслідування Нероном християн св. Петро написав два коротеньких послання до Церков Малої Азії, які зазнали жорстоких гонінь. Для того, щоб підбадьорити й заохотити вірних до витривалості, св.апостол Петро нагадує їм про страсті Ісуса Христа. Він повчає їх, що переслідування – це іспит віри, конечна проба, щоб виявилося, хто достойний великого дару віри, а хто ні.

За імператора Нерона він був розп'ятий, як мовиться у переданні, головою вниз. День смерті його – 29 червня 67 року.

***Св. апостол Павло**, названий також Савло, походив з Тарсу в Кілікії. Він був фарисеєм і римським громадянином, завзято переслідував християн, аж з'явився йому Ісус Христос біля Дамаску. Так він став визначним апостолом і заснував Церкви в Азії і в Східній Європі.*

Згодом св. Павла було ув'язнено в Єрусалимі і вислано до Рима. Тут у 66 році його ув'язнили вдруге разом зі св.апостолом Петром. Св. Павла спершу бичували, а потім зарубали мечем за межами міста. Своєю кров'ю він засвідчив науку про Христа Спасителя.

Св. Павло, щоб підтримати засновані Церкви у вірі, порадити їм, розвіяти сумніви, заохотити до доброго, написав 14 послань-листів до окремих громад – Церков, і поодиноких осіб. Листи позначені глибиною богословської науки.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ЯК НА ОСОБИСТОМУ, ТАК І НА СУСПІЛЬНОМУ РІВНІ ЗРОСТАЛА ПОШАНА ДО НАВКОЛИШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА, ЯКЕ Є ДАРОМ БОЖИМ ДЛЯ ЛЮДЕЙ.

Місійний: ЩОБ МІСІОНЕРИ СВОЄЮ ПРАЦЕЮ ПОЛЕГШУВАЛИ СПРИЧИНЕНІ СОЦІАЛЬНОЮ НЕСПРАВЕДЛИВІСТЮ ТЕРПІННЯ ЗНЕДОЛЕНИХ І ВБОГИХ У СВІТІ ТА СПРИЯЛИ ПОДОЛАННЮ БІДНОСТІ.

Місцевий: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ЗВЕРТАЛИ БІЛЬШЕ УВАГИ НА СВОЄ ВНУТРІШНЄ ДУХОВНЕ ЖИТТЯ.

Покровитель на серпень – св.Пантелеймон, 9.08 (27.07)

НАМ ДОПОМАГАЮТЬ

відновити відпустовий центр на Високому Замку у Львові:

- Марія Чабак – 150 грн.
- Родина Бешлей (Львів) – 200 грн.

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Бо хто має, тому дасться, і він надто буде мати; а в того, хто не має, заберуть і те, що має" (Мт 13, 12).

Ці слова Ісуса настільки є важливими, що в Євангелії вони повторюються два рази (пор. Мт 13, 12; 25, 29). Вони чітко вказують на те, що критерії, за якими Господь винагороджує, не є тотожними з нашими: наприклад, тому робітникові, який працював лише одну годину, було заплачено так само, як і тому, що трудився цілий день (пор. Мт 20, 1-6).

Ісус такими словами відповів Своїм учням на їхнє запитання: чому Він з ними говорить відверто, а з іншими – у притчах і у таємничий спосіб. Ісус відкривав Своїм учням повноту істини і світла з тієї причини, що вони Його наслідували і Він був для них усім. Їм, які Йому вже відкрили свої серця і були готові Його сприйняти, Ісус дається у повноті.

Для того, щоб зрозуміти Його спосіб діяльності, буде корисно пригадати інші, подібні до цього слова, записані в Євангелії від Луки: "Дайте, то й вам дасться: міру добру, натоптану, потрясену, переповнену дадуть вам" (Лк 6, 38). Згідно з Ісусовою логікою, у цих двох висловах (Мт 13, 12; Лк 6, 38) дієслово "мати" (тóму, хто має, буде дано) тотожне дієслову "дати" (хто дає, тóму буде дано).

Впевнена, що і ви маєте досвід цієї євангельської правди, коли допомогли хворій людині, потішили сумного, не залишили напризволяще самотнього. Ви, напевно, не раз відчували радість і мир, не знаючи причини їхньої появи. Це логіка любові. Наскільки більше хтось дарує, настільки більше він багатіє. Отож, зможемо так прочитати це "слово життя": тому, хто має любов, хто живе в любові, Бог дає змогу ще більше любити, дає повноту великої любові, щоби він став подібним до Нього, який є Любов.

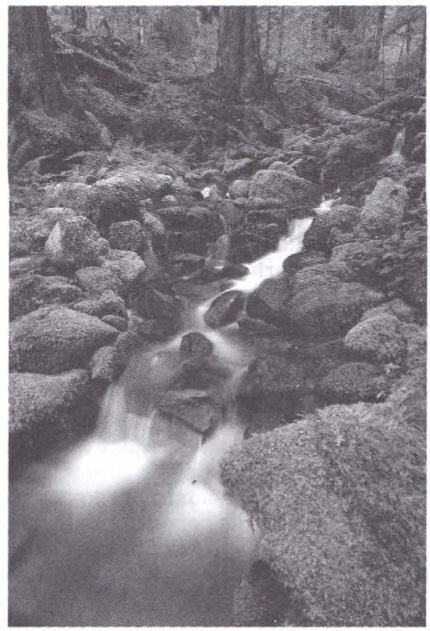

"Бо хто має, тому дасться, і він надто буде мати; а в того, хто не має, заберуть і те, що має" (Мт 13, 12).

Так, любов дає змогу існувати. Ми існуємо тому, що любимо. Коли у кожному конкретному випадку ми не проявляємо любові, то можна сказати, що ми не існуємо ("заберуть і те, що має"). Нам залишається тільки любити, без жодної умови. Тільки так Бог даруватиметься нам і з Ним прийде повнота Його дарів.

Давайме конкретно тóму, хто нас оточує, і будьмо впевнені, що даючи йому, ми даємо Богові. Даруймо радо і завжди нашим ближнім: усмішку, розуміння, прощення, здібності, час. Виявляймо готовність розділити наші добра з ближніми, щоби все було на спільне добро. Наша щедрість "дарування" відкриває руки Божі, які в Своєму провидінні вщент переповнять

наше серце Своєю благодаттю. Тільки даючи, ми знову зможемо приймати Господні дари, з якими вийдемо назустріч тим, які їх потребують.

"Бо хто має, тому дасться, і він надто буде мати; а в того, хто не має, заберуть і те, що має" (Мт 13, 12).

Найбільший дар, який Ісус хоче нам дати – це Він сам. Спаситель хоче завжди залишатися з нами. Це є повнота життя, якою Він знову і знову хоче нас збагачувати. Ісус дається Своїм учням тоді, коли вони спільно йдуть услід за Ним. Це "слово життя" нагадує нам також спільнотовий вимір нашої духовності. Можемо його так розуміти: з тими, які мають взаємну любов і живуть у єдності, буде присутній Ісус як найцінніший дар. І нам дасться ще набагато більше.

Хто має, тобто хто живе любов'ю, той вже і в цьому житті в сто разів більше отримає. У майбутньому стократною нагородою є небо. Хто не має, тобто хто не жив любов'ю, у того в майбутньому відберуться і ті добра, які мав на землі. У пеклі нічого іншого, крім кари, не буде.

Отож, любімо всіх, так сильно і до тих пір, щоб інші почали любити, щоб ця любов стала взаємною, тоді матимемо життя у повноті.

К'яра ЛЮБІХ

Переклав з італійської мови о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!
Шановна редакціє журналу "Місіонар"!

Мені 29 років. Зараз я виконую миротворчу місію у м.Косово (колишня Югославія) у 2-й спеціальній аеромобільній десантній роті українсько-польського батальйону. Хотів би розповісти вам про себе.

Народився я на Тернопільщині. Шлях до військової служби розпочався з м.Хирів на Закарпатті, де служив у десантно-штурмовій бригаді. Зізнаюся щиро, що ця служба зробила своє: у моєму серці запанувала злість, ненависть, жорстокість, я постійно намагався вивищуватися над іншими. Вживав для "розрядки" алкоголь і нікотин... Часто втрачав бажання жити, навіть були думки про самогубство.

Одного разу мене зацікавила одна проповідь по телебаченню і я подумки звернувся до Ісуса Христа за допомогою. Незабаром я зустрів Оксану. Це була незвичайна і побожна дівчина, яка привела мене до храму на Богослужіння. Я не наважувався запропонувати їй вийти за мене заміж, бо вважав, що негідний такої дівчини. Перед великоднімі святами вона попросила мене піти до сповіді. Мені нелегко було перебороти себе, але все ж таки я приступив до сповідальниці. Покаяння дало добрі плоди. Я частіше став сповідатися і приймати до свого серця Євхаристійного Христа. Покинув погані звички, забув, що таке лихословити. Відчув талант до музики, почав співати у церковному хорі, а невдовзі почав дякувáти у селах.

Згодом виявив бажання поїхати на миротворчу місію до далекого краю Косово. Командування виділило польову палатку під капличку. На військовій базі у піст я щовечора співав одну катизму, а також псалтир за померлих. Кожної неділі співаю молебень або акафіст до Пресвятої Богородиці.

28 липня цього року минає шість років із часу мого одруження з Оксаною. Цим листом хочу показати красу душі своєї дружини і загалом наших українських жінок, які є берегинями культури і духовності.

Висловлюю з нагоди згаданого ювілею на сторінках "Місіонаря" подяку моїй жінці Оксані за все її добро, яке вона вчинила для мене.

З повагою Андрій БЕРБИХ,
Косово

ЇЙ ЗЕМНЕ НЕ СУДИЛОСЬ

Усе своє життя **с.Анна Глова**, відколи вона вступила до монашого Згромадження сестер Служебниць НДМ, прагнула з'єднатися із Господом. І вона це намагалася робити щодня, через свої прості обов'язки у монашій спільноті й Церкві. Усі її справи тісно переплітались з молитвою: "Ісусе, візьми мене до Себе". І це її бажання Господь невдовзі виконав.

У листах с. Анни Глови читаємо: *"Часто відчуваю спрагу за Божим Словом, щоби пізнати Його волю. Тоді відкриваю Святе Письмо і черпаю з джерел благодаті". "Останнім часом Господь став мені таким близьким, що я просто аж боюся Його втратити".*

Останні три роки с. Анна перебувала у домі сестер СНДМ у м. Вінниці Києво-Вишгородського екзархату УГКЦ.

1 червня 2002 року у Вінниці її було жорстоко замордовано.

Того скорботного дня с.Анна прибирала разом зі с. Марією Солодкою у церкві Покрову Пресвятої Богородиці, яку обслуговують отці Редемптористи. Цей храм знаходиться на березі р. Південний Буг. Сестра Марія пішла додому швидше, а с. Анна залишилася, щоб передати ключі робітникові, який мав виконувати деякі ремонтні роботи у недобудованому храмі. Відтак вона повинна була відразу піти додому, бо о 18 год. мала проводити з дітьми заняття із катехизму в нашому домі св. Княгині Ольги. Того вечора с. Анна додому не повернулася.

У понеділок до Вінниці приїхала Провінційна настоятелька с. Марта Козак, та батьки с. Анни. Про зникнення сестри заявили в міліцію, однак, місцеві органи міліції не відразу почали розшуки, оскільки були зайняті напередодні вбитим міліціонером.

На світлині: с. Анна Глова, СНДМ.

Пошуки сестри тривали майже тиждень. Її тіло знайшли у п'ятницю, *7 червня*, на горищі церкви Покрову Пресвятої Богородиці. Як констатувала судмедекспертиза, сестра загинула від задушення електричним шнуром. Тіло сестри було жорстоко покатоване...

У неділю, *9 червня*, зі с. Анною прощалася громада вірних м. Вінниці. Та не тільки греко-католики, а й римо-католики на чолі з єпископом Кам'янець-Подільської дієцезії РКЦ Леоном Дубравським та православні вірні, очолені єпископом Геронтієм УПЦ КП. Сюди прибув також о. Михайло Волошин, Протоігумен отців Редемптористів в Україні.

У спогадах жителів цієї місцевості с. Анна залишилася добрим, милосердним Ангелом. Вона допомагала нужденним і вбогим, опікувалася неповносправними, піклувалася старенькими та опущеними, дбала про красу Божого храму, катехизувала дітей.

Ввечері того ж сумного недільного дня тіло сестри привезли до Львова до Провінційного

дому Співстраждання Матері Божої. О 20 год. було відслужено парастас за участю 25 отців із різних монаших Чинів та Згромаджень, а також єпархіальних священиків. Сюди також прийшли сестри з різних монаших спільнот, численні львів'яни та мешканці навколишніх місцевостей. У своїй проповіді під час парастасу магістр новіціяту о. Василь Мендрунь, ЧСВВ сказав про сестру: "Яка то була свята і невинна душа". Далі він зазначив, що смерть с. Анни не є завершенням шляху мучеників у цьому тисячолітті, що це, можливо, лише початок...

На світлині: під час похорону с. Анни Глови, СНДМ.

У понеділок, *10 червня*, у василіянській церкві св. Онуфрія у Львові відбувся похорон новомучениці с. Анни Глови, СНДМ. Божественну Літургію відслужив єпископ-помічник Львівської Архиєпархії УГКЦ владика Ігор Возняк, ЧНІ у співслужінні з численними отцями Василіянами, отцями Редемптористами, отцями Студитами та парафіяльними священиками із Львівської Архиєпархії та інших єпархій. На похороні були присутні 38 священиків, багато з яких знали с. Анну.

Владика Ігор у своїй проповіді зазначив, що, без сумніву, сестра загинула мученицькою смертю, і через вірне виконання своїх обов'язків вона до того готувалася. Господь прославив її, обдарувавши вінцем мучеництва. Сестра Анна залишилася вірною Господеві, своїм обітам та обов'язкам, які доручили їй настоятелі.

Під час св.Літургії о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ зачитав лист-співчуття від Апостольського нунція в Україні архиєпископа Миколи Етеровича та екзарха Києво-Вишгородського Василя Медвіта, ЧСВВ. У посланні Апостольський нунцій зазначив, що у своїй молитві він прохає Господа, "щоб жертва життя с.Анни утвердила готовність усіх членів Згромадження посвячуватись без застереження Господеві і віддавати Йому своє життя у Католицькій Церкві, в прославі Бога і служінні ближньому". Він також висловив своє співчуття близьким та родичам с. Анни.

Тіло сестри поховано на цвинтарі у с. Малехові, що неподалік Львова, поряд з іншими сестрами Служебницями НДМ. Вона відійшла до вічності на 28 році життя та 12 році чернечого покликання.

Нині с. Анна, "перебуваючи в небесних оселях", заступається за кожну сестру нашого Згромадження, Христову Церкву в Україні, за всіх, хто був їй близький і, напевно, за свого мучителя. Вона, наша сучасниця, запевняє нас, що це можливо – бути вірним Богові в сьогоднішніх обставинах і віддати своє життя Господеві не тільки через монаші обіти, а й через "проливання крові".

Сестра Анна залишається у нашій пам'яті ревною, вірною Господеві, доброю, щирою, милосердною. Нехай її смерть стане для кожного з нас закликом до вірного зберігання християнських обов'язків та безстрашного свідчення живого Бога у світі.

с. Емілія ВАНДИЧ, СНДМ

***

Сестра Анна Іванна Глова народилася 6 липня 1974 року в м. Львові. Батьки – Василь і Марія Глови – навіть за часів підпілля залишалися активною християнською родиною. У їхній хаті часто відправлялися різні Богослужіння. Двоюрідний брат батька – о.Михайло Цікало, парох с.Бачів на Львівщині. Батьки мають трьох дочок, з яких середущою була Іванна.

Навчаючись у десятому класі, вона часто заходила до сестер Служебниць. 29 липня 1990 року, закінчивши середню школу, вступила до їхнього монастиря. Перші обіти склала в 1993 році. Під час монашого вишколу жила у різних домах, часто їздила у с. Тарновиця, неподалік с.Прилбичі на Львівщині. Там жили її бабуся з дідусем, який, до речі, помер у день її похорону. Довічні обіти склала 27 серпня 2001 року.

З 1999 року проживала у невеличкому монастирі м. Вінниці Києво-Вишгородського Екзархату УГКЦ за адресою: провулок Олександра Невського, 1.

Протягом свого перебування у Вінниці с. Анна працювала з молоддю у парохії, катехизувала, працювала у реабілітаційному центрі для неповносправних. Сестра також була студенткою Вінницького державного університету.

Ми впевнені, що на могилу с. Анни Глови, СНДМ приходитимуть численні вірні, благаючи благодатей в Бога через її заступництво. Молімося за те, щоб і вона невдовзі була зарахована до блаженних мучеників УГКЦ.

Редакція часопису "Місіонар"

МАЛОВІДОМІ МУЧЕНИЦІ ЗГРОМАДЖЕННЯ СЕСТЕР СЛУЖЕБНИЦЬ У БРАЗИЛІЇ

Проголошення блаженною препмуч.Тарсикії Мацьків, СНДМ і мученицька смерть с.Анни Глови, СНДМ дали привід розповісти ще про двох сестер Служебниць, які загинули мученицькою смертю у Бразилії.

Сталося це **1941 року** в містечку Круз Машадо – Ріо дас Антас (штат Парана). Зловмисники хотіли спалити парафіяльний дім о. Климентія Прийми, поряд з яким знаходився невеличкий монастир сестер Служебниць, у якому, крім них, проживали ще діти-сироти. Однак злочинець помилився і замість парафіяльного дому підпалив їхній монастир. Тим сестрам, що були на першому поверсі, вдалося втекти від пожежі, а тим, що перебували поверхом вище, на жаль, не пощастило – вогонь загрожував життю чотирьох сестер і декількох дітей.

Сестри Теофілакта і Амброзія допомогли врятуватися двом стареньким монахиням, а опісля почали рятувати дітей. Потім с.Теофілакті не залишалося нічого іншого, як скакати з вікна, і від отриманих важких травм вона невдовзі померла в лікарні. Сестра Амброзія згоріла з останньою дівчинкою на руках. Можемо повним правом називати цих сестер мученицями, бо вони віддали своє життя, рятуючи інших. Могили сестер постійно вкриті живими квітами і є вже численні свідчення оздоровлень за їхнім посередництвом.

Варто згадати, що Провінція сестер Служебниць НДМ у Бразилії нараховує 50 домів-станиць, де проживають близько 350 сестер. Такий подиву гідний розвиток цього Згромадження вважається одним із чудес мученицької смерті сестер Теофілакти і Амброзії. Сестри Служебниці також радо приходять на гріб праведної с.Анатолії Боднар, яка померла в опінії святості. Дасть Бог, що ці три сестри Служебниці НДМ з далекої Бразилії також будуть незабаром проголошені блаженними.

о.Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

НАЗУСТРІЧ ПАТРІАРШОМУ СОБОРОВІ УГКЦ

Напередодні третьої Сесії Патріаршого Собору УГКЦ, який тривав із 30 червня по 4 липня у смт.Рудно на Львівщині, відбулася передсоборова конференція у читальному залі бібліотеки діаспорної літератури м.Львова. У її роботі взяли участь духовенство, науковці різних вищих навчальних закладів Львова, члени Світового Християнського Конгресу мирян УГКЦ, Клубу греко-католицької інтелігенції. Єпископ-помічник Глави УГКЦ владика Гліб Лончина, Студійського Уставу поблагословив роботу конференції.

Декілька доповідей стосувалися тем, які мають конкретне відношення до третьої Сесії Собору нашої Церкви. Канд.істор.наук Михайло Гайковський звернув увагу на соціальну проблематику діяльності Митрополита Андрея Шептицького, спроектувавши її на нашу дійсність, у якій ми переживаємо кризу моральних цінностей. Доповідач навів багато висловлювань Слуги Божого Андрея, зокрема одне з них: "Його (народу – прим. ред.) добро – це наша будучність" не втратило своєї соціальної актуальності.

Проф. Львівського медуніверситету Роман Дутка проаналізував поняття "здоров'я" і "хвороба" крізь призму християнської етики і висловив твердження, що вільна від гріха людина є набагато здоровшою.

Учитель СШ №80, магістр богослов'я Леся Мартин у своїй доповіді заторкнула такі сумні в Україні соціальні явища як безробіття, алкоголізм, наркоманія, розлучення, навівши при цьому статистичні дані (наприклад, за неофіційними даними в Італії працює майже чотири мільйони українців; зі 100 шлюбів 70 розриваються та ін.). Пані Леся запропонувала секретаріату Собору звернути увагу на посилення душпастирської роботи серед молодих подружніх пар, неодружених осіб, щоб тим самим сприяти духовному зміцненню наших родин. Останнім доповідав п.Ростислав Гнідець на тему сакрального мистецтва.

Далі між учасниками і слухачами розгорілася жвава дискусія щодо порушених у доповідях проблем. Усіх зацікавив виступ старшого віком жителя с.Дуліби Жовківського району на Львівщині, який запропонував гостріше поставити на Соборі питання повернення храмів нашої Церкви.

Завершальне слово на конференції виголосив о.д-р Михайло Димид, секретар третьої Сесії Патріаршого Собору. Конференція засвідчила небайдужість духовенства, науковців Львова і членів мирянських організацій нашої Церкви до тих гострих соціальних питань, які не вирішуються роками, а їхня кількість, на жаль, дедалі збільшується. Сподіваємося, що пропозиції учасників конференції будуть враховані у резолюції Собору УГКЦ.

Ігор СКЛЕНАР

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ БУДЕ У ЛЬВОВІ!

Свого часу кардинал Йосиф Сліпий висловився: "Два крила, якими підноситься людський дух у безкраї простори – це віра й наука". Давнім бажанням кардинала та інших церковних ієрархів було заснування Українського Католи-

цького Університету (УКУ) у Львові. Під час свого перебування у Львові 26 червня 2001 року Папа Іван Павло II посвятив наріжний камінь під УКУ.

Через 11 років після проголошення незалежності України бажання кардинала та інших славних провідників нашої Церкви здійснилося. 29 червня 2002 року на площі перед Львівською оперою відбулася інавгурація згаданого богословського навчального закладу. З цієї нагоди тривалий час відбувалися різні семінари, конференції, прощі, виставки та інші заходи.

На прес-конференції, яка передувала цим подіям, ректор ЛБА о.д-р Борис Гудзяк та віце-ректор ЛБА п.Мирослав Маринович розповіли про основні напрямки діяльності УКУ, який створюється на базі Львівської богословської академії. Головний корпус університету буде знаходитися неподалік Податкової адміністрації. Основний акцент в УКУ ставитиметься на гуманітарних дисциплінах, чимало уваги буде приділено вивченню історії, зокрема візантології.

ПРОЩА ВЧИТЕЛІВ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЕТИКИ

23 травня 2002 року близько 30 вчителів християнської етики з Пустомитівського й Перемишлянського районів відбули прощу до українського Люрду – у с.Бачів на Перемишлянщині. Духовним провідником групи був парох с.Лисиничі о.Михайло Тимків.

У с.Бачів хлібом і сіллю групу вчителів зустріла громада парафіян, зокрема вчителів та учнів Бачівської середньої школи на чолі з парохом о.Михайлом Цікалом.

Отець Николай Василь Прийма – уродженець Бачева, тепер проживає у Франції і є парохом церкви Успення Пресвятої Богородиці у Люрді. Він був фундатором побудови у с.Бачів ґроти й храму св. Івана Хрестителя. Тут вмуровані частинки скали з ґроти Массабієль у Люрді, де у 1858 році Пречиста Діва Марія 18 разів об'являлася дівчинці Бернадеті Субіру, називаючи себе Непорочним Зачаттям.

Прочани відбули спільний молебень до Пресвятої Богородиці біля ґроти, де знаходиться джерело, ознайомилися зі святинями Бачева, які творять своєрідний релігійно-молитовний центр. На престолі старовинного дерев'яного храму Богоявлення Господнього лежить відома Бачівська реліквія – антимінс (полотно зі святими мощами), якому 300 років.

Усі учасники прощі брали участь у Службі Божій у величному храмі св. Івана Хрестителя, сповідалися і причащалися. У Бачівській загально-освітній школі відбулася презентація декількох книг о.Василя Прийми. Чудову культурну програму для учасників прощі підготували вчителі Бачівської школи – Ольга Горлата, Марія Петрів та Емілія Гривнак, в кінці якої усі учасники співали пісні на слова о.Василя Прийми.

Потім учасники прощі відвідали Святоуспенську Унівську Лавру, де ігуменом, а пізніше архимандритом був бл.препмуч. Климентій Шептицький, Студит. Тут поховані тлінні останки кардинала й митрополита Михайла Левицького.

Храм Успення Пресвятої Богородиці в Уневі існує вже майже 500 років і є одним із кращих архітектурних творінь візантійського стилю. Стіни храму оздоблені чудовими мозаїками та фресками. У храмі зберігається копія Унівської чудотворної ікони Матері Божої.

Олег ОГІРКО

ЄПИСКОПСЬКІ СВЯЧЕННЯ ДВОХ НОВИХ ВЛАДИК УГКЦ

. Як ми вже повідомляли, Святіший Отець призначив новими єпископами нашої Церкви ***о. Павла Патрикія Хомницького, ЧСВВ*** і ***о.д-ра Давида Мотюка*** (див. "Місіонар", ч.5 за 2002 р., с. 141).

Єпископські свячення єпископи-номінати отримали **11 червня 2002 року** з рук Блаженнішого Любомира кардинала Гузара у Катедральному храмі УГКЦ в Едмонтоні (Канада). Співсвятителями були Кир Михаїл Бздель, ЧНІ, митрополит Канади і Кир Лаврентій Гуцуляк, ЧСВВ, єпископ Едмонтону.

16 червня 2002 року в столиці Англії – Лондоні відбулася урочиста інтронізація єпископа Павла Хомницького, ЧСВВ на престіл Апостольського екзарха для українців греко-католиків Великобританії.

ХІРОТОНІЯ ДВОХ НОВИХ ВЛАДИК РКЦ

Під час урочистої Архиєрейської св.меси у Катедральному храмі Львова **20 червня 2002 року** відбулися єпископські свячення двох єпископів-помічників Львівської архидієцезії РКЦ в Україні. Співсвятителями з митрополитом Львівської архидієцезії і кардиналом Мар'яном Яворським були архиєпископ Микола Етерович, Апостольський нунцій в Україні і єпископ Станіслав Дзівіш, особистий секретар Папи Івана Павла II.

Крім них, у св. Літургії брали участь ще 14 римо-католицьких єпископів з Польщі та України, зокрема Глава УГКЦ кардинал Любомир Гузар, Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ і Кир Гліб Лончина, Студійського Уставу. Після Євангелія кардинал Мар'ян Яворський виголосив змістовну проповідь на тему "Єпископське служіння – наслідування життя Пресвятої Богородиці" (слугині Господньої і слугині людського роду).

Саме єпископське свячення відбулося одразу ж після проповіді. Єпископи-номінати **о. Мар'ян Бучек** і **о. Леон Малий** приступили до кардинала Мар'яна Яворського, просячи хіротонії. Після зачитання папського декрету, який їх іменував на єпископів-помічників Львівської архидієцезії, обидва владики лягли хрестом на землю, а вірні співали єктенії.

Після цього відбувся обряд рукоположення: спершу кардинал Мар'ян Яворський, а потім всі інші єпископи клали руки на голови владик-номінатів. Згодом кардинал читав молитви, а диякони тримали над головами нових єпископів розгорнуті донизу Євангелія. Відбулося помазання оливою чола Кир Мар'яна і Кир Леона як знак витривалості у боротьбі проти зла та повноти священичої гідності. Обом владикам дали перстень – знак вірності, мітру – знак корони-нагороди за вірну пастирську службу, жезл (т.зв. пасторал) – знак пастирського завдання і влади.

Після св.меси промовляв Апостольський нунцій польською і українською мовами. Потім слово мав кардинал Любомир Гузар, який наголосив на тому, що у катедрі разом молилися небо і земля. "Небо подарувало нам двох єпископів, носіїв спасительної Божої благодаті", – наголосив Блаженніший. Наприкінці з подячним словом до присутніх у храмі звернулися два нові єпископи, зацитувавши при цьому гасла, якими вони будуть керуватися у своєму єпископському служінні.

о.Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

"ВІТАЙ, ВІТАЙ НАМ, ГОШІВСЬКА МАРІЄ!"

На світлині: паломники під час прощі у Гошеві.

8 червня 2002 року від василіянського монастиря св.Онуфрія вирушило 12 автобусів з паломниками до Гошева (Долинського р-ну Івано-Франківської обл.) – відомого відпустового марійського місця. Учасниками паломництва переважно були члени Апостольства молитви з усієї Львівщини.

Проща була присвячена молитві за оздоровлення нашого народу від пияцтва, яке дедалі більше поширюється у наших містах і селах. Духовними провідниками паломників були Протоігумен о.Йосиф Будай, ЧСВВ, о.Іван Возняк, ЧСВВ та о.Федір Романишин з церкви Пресвятої Євхаристії.

Майже в кожному автобусі були представники Товариства анонімних алкоголіків, які ділилися досвідом оздоровлення від недуги алкоголізму, давали поради родинам, у яких є алкоголіки.

Служба Божа у Гошеві розпочалася об 11 год., після якої було відправлено молебень перед Гошівською чудотворною іконою Пресвятої Богородиці. Всі бажаючі мали нагоду приступити до св.Тайн Сповіді і Причастя. Після обіду і короткого відпочинку паломники рушили маршрутом Хресної дороги до автобусів. З молитвою і співом на устах вони поверталися до Львова, дякуючи Господу Богу і Матері Божій за щасливу прощу.

Маємо надію, що Божа ласка, якої просили паломники у Гошеві, допоможе багатьом узалежненим від алкоголю та інших гріховних недуг повернутися до справжнього християнського життя.

о. Йосиф Будай, ЧСВВ

Похід з іконою "Престіл Премудрості" триває

Нещодавно у Львівському медичному університеті ім.Д.Галицького студенти і педагоги вшанували копію ікони "Престіл Премудрості".

Зі вступним словом до учасників походу, які зібралися в актовому залі цього навчального закладу, звернувся о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Він розповів про об'явлення Матері Божої у славному Люрді, про дар Святого Духа – мудрість та про історію ікони "Престіл Премудрості".

З привітальним словом до присутніх звернувся проректор Медичного університету Анатолій Магльований та голова осередку Союзу українок Зоряна Гаврилюк. Завершальною частиною свята став концерт популярних пісень у виконанні гурту Богдана Цісінського.

Учасник походу

ОБЛЕЧИНИ У КРЕХІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ

На світлині: о.Йосиф Будай, ЧСВВ з новиками у Крехові.

На празник Вознесіння Господнього 13 червня 2002 року відбулася довгоочікувана подія – облечини у монашу рясу 19 новиків, серед яких були і два новики зі Східної України – з Харкова та Донецька. Обряд облечин здійснив Протоігумен о.Йосиф Будай, ЧСВВ. З ним співслужили ігумен Крехівської обителі о.Тома Кушка, ЧСВВ, парох с.Малехів о.Ігор Боднар і о.диякон Епіфаній Гнатів, ЧСВВ.

Протоігумен символічно постриг навхрест кожного новика, називаючи їх новим іменем. Потім благословив габіт, окропив його свяченою водою і подав новикам. Новики, отримавши габіт, поцілували хрест з руки о.Йосифа і облеклися в монаші ряси.

бр.Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

ПРОФЕСІЯ ДОВІЧНИХ ОБІТІВ У РИМІ

1 червня 2002 року бр.Марко Яворський, ЧСВВ і бр.Василь Парасюк, ЧСВВ склали на руки Протоархимандрита о.Діонісія Ляховича, ЧСВВ професію довічних обітів у Генеральному домі отців Василіян у Римі.

Брат Марко Яворський народився 9 жовтня 1977 року в м. Теребовля у родині Антона та Ганни (роджена Венгер). Має молодших брата Петра та сестру Галину. Восьмирічну школу закінчив у с.Гуштин на Тернопільщині, а 10-й та 11-й класи – у сусідньому с.Цигани.

У Василіянський Чин вступив 4 серпня 1995 року, а перші обіти склав 28 серпня 1997 року. Своє монаше служіння виконував спершу на кухні у Крехівському монастирі, а з серпня 2000 року – у василіянській обителі в Римі.

На світлині: брати-професи з Протоархимандритом о.Діонісієм Ляховичем, ЧСВВ.

Брат Василь Парасюк народився 8 липня 1977 року в м.Львові. Має молодшого брата Віталія. Навчався у СШ №29 м.Винники біля Львова та в греко-католицькому ліцеї ім. бл.препмуч. Климентія Шептицького у Львові.

До Василіянського Чину вступив 30 червня 1995 року. З 19 серпня 1996 по 28 серпня 1997 роки відбув новіціят у Крехові, потім протягом одного року навчався у василіянському Інституті м.Золочева. З літа 1998 року перебуває у василіянському монастирі в Римі. Цього року закінчив другий рік теологічних студій в університеті св. Ансельма.

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ МОНАСТИР У КРАСНОПУЩІ

У с. Краснопуща на Тернопільщині, на південь від славного Золочева, розкинувся монастир св.Івана Хрестителя, заснований у 1664 році ченцями Варлаамом і Теодосієм. Церква славилася іконостасом, виконаним у бароковому стилі. До розвитку Краснопущанського монастиря у 17 ст. спричинився ієромонах Гедеон Буйницький. Монахи цього монастиря мали чернечі осідки в Лісниках (біля Бережан) і в старовинному Підгородді (неподалік Рогатина). У давньому переданні мовиться, що завдяки гостинності й пророчим передбаченням о.Гедеона один відомий польський магнат дав гроші на розбудову монастиря.

Ігумен о.Йосиф Котинський, ЧСВВ перебудував і розмалював церкву та вимурував монастир на початку 19 ст. У 1899 році згоріла дерев'яна церква з відомим іконостасом. У 1906 році збудовано нову церкву і перенесено до неї давній різьблений іконостас, який після більшовицької окупації забрали і дотепер не повернули. Віддавна при монастирі відбувалися величаві й багатотисячні прощі, які починалися у празник Різдва св.Івана Хрестителя, а закінчувалися на свято свв.апостолів Петра і Павла.

З другим приходом більшовиків Краснопущанський монастир було перетворено в психоневрологічний диспансер для неповносправних чоловіків, який ще донині займає майже всі приміщення і господарські прибудови монастиря. У церкві більшовики зробили кухню, їдальню та клуб для розваг.

Святиню св.Івана Хрестителя і мале крило монастиря отцям Василіянам повернули у 1990 році. Настоятелями монастиря були о.Методій Скраль, ЧСВВ, о.Михайло Лучків, ЧСВВ, о.Іннокентій Вишнівський, ЧСВВ. Нині ігуменом є знову о.Методій Скраль, ЧСВВ, стараннями якого монахам повернено усю власність, але практично так не є і невідомо, коли монастир отримає своє первісне призначення. У церкві завдяки о.Методію знаходиться чудотворна ікона Іверської Матері Божої.

На празник св.Івана Хрестителя та богородичні свята до Краснопущанського василіянського монастиря приходять паломники, зокрема знедолені й недужі. Останні отримують тут не лише духовну наснагу, а навіть деякі з них повертаються до своїх домівок зціленими.

о.Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Пам'яті бл. свщмуч. Кир Григорія Хомишина

У с.Гадинківці Бучацької єпархії УГКЦ відбулися святкування, присвячені вшануванню Кир Григорія Хомишина, блаженного єпископа Станіславівської єпархії (нині – Івано-Франківська єпархія). Урочистості розпочалися освяченням ікони цього блаженного, яке здійснили єпископ-ординарій Бучацький Кир Іриней Білик, ЧСВВ та єпископ-ординарій Івано-Франківський Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ.

У парафіяльній церкві с.Гадинківці згадані єпископи відслужили Архиєрейську св.Літургію у співслужінні 25 священиків Бучацької єпархії. Проповідь про життєву терністу дорогу бл.свщмч. Кир Григорія виголосив владика Софрон і закликав молитися до Небесного Отця, просячи заступництва цього ісповідника віри.

о.Дмитро ГАНЧАРИК, м.Чортків

ВІДПУСТ У МАЛОМУ БЕРЕЗНОМУ

Цього року він розпочався напередодні дня П'ятидесятниці Службою Божою та місійною проповіддю о. Корнилія Яремака, ЧСВВ. Ввечері мальовничою місцевістю простягнувся Хресною дорогою похід зі свічками. Духовна програма для молоді тривала цілу ніч. У неділю, 23 червня, брати Василіяни гарно співали Утреню, після чого був акафіст до Святого Духа.

Архиєрейську св. Літургію очолив владика Іван Маргітич. Змістовно проповідував Протоархимандрит о. Діонісій Ляхович, ЧСВВ, який прийняв **вічні обіти братів Василіян Климентія Ріжка і Веніамина Довганича**. Потім відбулася цікава молодіжна концертна програма. Відпуст закінчився на празник Пресвятої Трійці.

КІЛЬКІСТЬ НОВОЄРЕЇВ-МОНАХІВ ЗБІЛЬШУЄТЬСЯ

25 червня 2002 року, у василіянській церкві св.Онуфрія у Львові, під час урочистої Архиєрейської св. Літургії владика Гліб Лончина, Студійського Уставу вперше після отримання єпископських свячень висвятив на священика **о.диякона Епіфанія Гнатіва, ЧСВВ**. Новоєрей походить з с.Батятичі на Львівщині, успішно завершив філософсько-богословські студії у Варшаві.

З владикою Глібом співслужив о. Діонісій Ляхович, ЧСВВ, о. Йосиф Будай, ЧСВВ, отці Василіяни і священики Третього ЧСВВ.

У проповіді Кир Гліб Лончина згадав про брата свого діда, який був монахом Василіянином та наголосив на важливості монашого і священичого служіння.

ОБЕРЕЖНО: ПСЕВДОХРИСТИЯНСЬКІ КНИГИ

Книжка ***"Тільки сатана не хоче клякати перед Богом і Матір'ю Божою"***, видана у Івано-Франківську 2002 року і перекладена з польської мови, нині продається на вулицях наших міст і сіл. Відразу у вічі впадає штучна назва цієї книжки, бо о. Боніфатій Гюнтер, на якого покликаються, писав на тему: "Сатана дійсно існує". У перекладі ж додано багато слів, зокрема слово "клякати", яке означає основний вияв Богопочитання. Отож, заголовок книги не відповідає оригіналові.

Саме видання дуже суперечливе за своїм змістом. Наприклад, з одного боку в ньому є похвала Святішому Отцю Іванові Павлові II, а з другого його критикується за те, що він впроваджує в життя рішення II Ватиканського Собору, за літургійні реформи.

Найбільше здивування можуть викликати післямова згаданої книги і додатки з-під пера "о. Ярослава", який пише несумісні й суперечливі речі. До того всього листи у цих додатках підписані членами Третього Чину св. Василія Великого. Однак ні Протоігумен о.Йосиф Будай, ЧСВВ, як відповідальний за цю спільноту, ні автор цих рядків, як керівник священичої вітки Третього ЧСВВ, не були поінформовані про підготовку і видання цієї книги. Отож, отці Василіяни відмежовуються від неї і не поділяють погляди, викладені на сторінках книги.

Не радимо вам, дорогі читачі, купувати цю книгу, яка має сумнівний зміст і не сприяє поширенню правдивої християнської науки і традиції, а, навпаки, може внести розбрат у спільноту католиків.

о.Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ЩО РОБИТИ, КОЛИ ХТОСЬ П'Є?

(Закінчення. Початок у ч.6 за 2002 р.)

ЩЕ ГІРШЕ, коли ми:

- Намагалися пити разом з ним, щоб йому менше залишилося;
- Просили його пити вдома, щоб він не мав неприємностей.

НЕ ДАЛО РЕЗУЛЬТАТУ те, що ми:

- Плакали над ним;
- Намагалися домовитися з ним;
- Робили все можливе, щоб йому краще було жити;
- Ходили довкола нього "навшпиньках";
- Ховалися від нього;
- Чекали його до пізньої ночі;
- Ночували в готелі чи в сусідів;
- Благали його не сідати за кермо у нетверезому стані.

ДОБРЕ, коли ми:

- Любили його, незважаючи на все;
- Намагалися знайти відповідну допомогу для нього;
- Молилися, щоб він кинув пити.

Правда полягає в тому, що ми, які турбуємося за алкоголіка, наносимо йому більше шкоди, ніж користі. Своїми діями ми продовжуємо роки пияцтва і агонію, яка наступає за ним.

Але вихід є. Хоча в багатьох із нас реакція на захворювання когось з рідні алкоголізмом приводила до руйнування власної особистості, ми зрозуміли, що змінивши наше відношення до проблеми, ми зможемо знайти спокій і віднови-ти душевну рівновагу.

Деякі кроки, з яких ви можете ВЖЕ СЬОГОДНІ ПОЧАТИ:

- Визнайте той факт, що алкогольна проблема існує і що ви можете знайти шлях до її вирішення;
- Усвідомте, що у вас є право на повагу і гідне життя;
- Пам'ятайте, що багато чого зі сказаного і зробленого у стані озлоблення, розчарування і розпачу може ускладнити ситуацію;
- Знайте, що кожний з нас може змінити тільки себе;
- Відвідуйте збори Ал-Анон, щоб довідатися, як поводитись у ситуації, яка подібна до вашої.

Сімейні групи Ал-Анон – важливе джерело допомоги для тих, хто потра-пив під вплив пияцтва близької людини. Групи Ал-Анон складаються із членів родин і друзів алкоголіків, що діляться досвідом, силою і надією один із одним.

Регулярно відвідуючи збори Ал-Анон і працюючи за програмою, ви змо-жете віднайти здоров'я, навчитеся позитивно справлятися з труднощами, які створює алкоголізм ваших близьких.

Ми віримо, що алкоголізм – це сімейна хвороба, і що зміна ставлення до нього може сприяти видужанню.

Ал-Анон не має якогось конкретного конфесійного чи політичного забарв-лення. Він діє завдяки добровільним пожертвам своїх членів.

Ал-Анон має тільки одну мету: допомогти родинам алкоголіків, даючи їм тепло та розраду, з допомогою програми "Дванадцять Кроків".

За матеріалом центру "Дорога"

З ДІЯЛЬНОСТІ ВАСИЛІЯНСЬКОГО ФОНДУ ДОПОМОГИ

"Милостиня – приємний дар для всіх, що її чинять, перед Всевишнім" (Тов 4, 11).

Дорогі наші Жертводавці!

2 березня 1997 року я вперше передав о.Протоігуменові до Львова перші пожертвування на побудову "святих місць" – василіянських монастирів із церквами (капличками) в Україні (поза межами Галичини). І так з того часу до сьогодні діє Василіянський Фонд Допомоги (ВФД).

Мушу признатися, що був вражений жертвенністю наших людей (парафіян, добродіїв, приятелів), а навіть зовсім незнайомих осіб, та ще й з інших країн. А все почалося з ідеї: як допомогти монахам Василіянам, що невтомно трудяться на теренах Великої України? На той час, ми вже мали 7 станиць у Володимирі-Волинському і Луцьку (на Волині), Кам'янець-Подільському (Хмельницька обл.), Барі (Вінницька обл.), Званівці (Донецька обл.), Покотилівці (Харківська обл.) та Херсоні.

А сьогодні, ми вже маємо збудовану церкву і монастир у Києві; завершується будова церковці й монастиря у Барі, будуються церкви у Кам'янець-Подільському і Покотилівці, а також монастир і церква в Луцьку; зроблено ремонт церкви і монастиря у Володимирі-Волинському. І в кожному випадку є вклад ВФД.

Вам усім від імені отців і братів Василіян, які трудяться на цих теренах, складаю щиру подяку. За жертводавців, живих і померлих, та в їх намірах щомісяця відправляється Служба Божа. У ВФД на сьогодні є 6 тисяч 922 особи.

Шановні приятелі, заохочуйте людей, щоб ставали членами нашого Фонду. Це добра справа, і хто так вчинить, скоро відчує особливу Божу допомогу.

З глибокою пошаною і вдячністю
о.Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

На прохання шановних членів ВФД розпочинаємо друкувати перелік міст і сіл, а також країн, звідки поступають пожертви.

Львівська область

1. м.Львів.

2. Бродівський район: м.Броди, с.Лешнів, с.Піски, с.Підгірці, с.Суходоли, с.Сухота, с.Лісові, с.Смільна, с.Накваша, с.Суховоля, с.Дітківці, с.Ясенів, с.Ковпин, с.Дуб'є, с.Гаї Смоленські, с.Переліски, с.Попівці, с.Білявці, с.Черниця, с.Пониква, с.Глушин, с.Підгір'я.

3. Буський район: с.Новий Ріпнів, с.Андріївна, с.Куткір, с.Яблунівка, с.Заводське, смт Красне, с.Побужани, с.Соколи.

4. Миколаївський район: м.Миколаїв, м.Новий Розділ, с.Гранки-Кути, с.Тростянець, с.Черниця, с.Розвадів, с.Більче, с.Тернопілля, с.Радемечі, с.Гірське.

5. Мостиський район: м.Мостиська, м.Судова Вишня, с.Чернево, с.Година, с.Старява, с.Вовчищовичі, с.Вишенька, с.Арламівська Воля, с.Радохінці, с.Бортянино, с.Хоросниця, с.Берегове.

6. Пустомитівський район: м.Пустомити, с.Зимна Вода, с.Ямпіль, с.Миколаїв, с.Оброшино, с.Сокільники, с.Старе Село, с.Сороки Львівські, с.Лапаївка, с.Муроване, с.Водяне, с.Скнилів, с.Холодна Вітка, с.Пікуловичі, с.Наварія, с.Чижки, с.Маклашів, с.Малеґковичі, с.Солонка, с.Кам'янопіль, с.Лисиничі, с.Коцурів. *(Далі буде)*

"ТВОМУ СЕРЦЮ, СПАСЕ МІЙ..."

"Прийдіть до Мене всі втомлені й обтяжені, і Я облегшу вас" (Мт 11, 28)

Для нас, українців, Пресвяте Серце нашого Спасителя завжди було з давніх-давен символом безмежної Божої любові й милосердя. Тому вшанування Пресвятого Ісусового Серця в нашому народі глибоко вкорінилося у серцях віруючих людей. Майже в кожній хаті вірні Греко-Католицької Церкви мають образи Пресвятого Серця Ісуса і Непорочного Серця Діви Марії.

Не раз почитання Пресвятого Серця Ісусового зазнавало переслідувань, особливо в часи тоталітарного режиму. Адже ж безбожників і атеїстів найбільше разив культ Пресвятого Христового Серця. Про один такий випадок із минулого хочу розказати.

***

У затінку дерев на горбочку видніється хрест і купол церкви села Угорці. Для селян цей храм є найдорожчим скарбом, який їм залишили їхні батьки. Жителі села завжди у цій церковці знаходили заспокоєння і радість, тому вони дуже дорожили цією святинею.

Одного разу до села приїхали дві чорні "Волги". Люди відразу зрозуміли, що до них "завітало" начальство. Але для чого? Здогадувались тільки, що не для добра. Автомашини відразу повернули в сторону церкви і зупинились під горбком.

Жителі села, побачивши, як з машин повиходили районні урядовці й священики, вирішили підійти ближче до церкви. Серед жінок була бабуся Олена, яка найбільше переживала за свою церкву. Пройшовши важкий шлях свого життя, зносячи каторгу зі своїми дітьми в далекому Сибіру, вона міцно трималась віри своїх батьків, за яку так багато страждала в часи заборони Греко-Католицької Церкви.

– Відкривайте, отче, церкву! – наказав православному парохові секретар райкому. Біля нього стояв уповноважений у справах релігії і декан Православної Церкви.

Коли вони увійшли в церкву, він знову сказав:

– Ніхто з людей нехай не заходить.

Декілька бабусь, у тому числі й Олена, намагались увійти до церкви, щоб почути їхню розмову.

– Не можна зараз вам заходити до церкви, так начальство наказує, – сказав жінкам парох, заходячи до церкви.

– Це наша церква і ми хочемо у ній молитися, – спокійно мовила бабуся Олена.

– Саме для того, щоб ви спокійно молились, приїхало районне начальство, – була відповідь.

– Недавно закривали нашу церкву і нас штрафували, а тепер кажуть молитись, – недовірливо сказала Олена.

– Так, так, а тепер гласність. Але ви зараз у церкву не йдіть, – говорив священик, закривши перед ними двері церкви.

Але в бабусі Олени були ключі від захристії. Жінки відкрили бокові двері й, зайшовши, почали уважно слухати кожне слово начальства.

– І ви до цього часу не спромоглися познімати ці "уніятські" ікони? Завтра їх познімайте і негайно знищіть, – нервово говорив начальник.

– А що, як ми позамальовуємо серця, а ікони нехай залишаються, – запропонував православний парох.

– Всюди звикли замальовувати, а я кажу, щоб ви їх викинули або замінили, а якими, то нехай декан подумає.

– Сергію Петровичу, завтра ми все виконаємо і вам доповімо, – відповів по-військовому декан.

Жінки, почувши це, вийшли зі захристії.

З церкви повиходили начальники. Вони були сердиті, а секретар говорив:

– Ні в якому разі не можна дозволяти "уніятам" самовільно відкривати церкву. Як тільки я про щось довідаюся, пощади не буде. Зрозуміло?

Православний парох пообіцяв, що все буде виконано і що він готовий боротися із греко-католиками до переможного кінця.

Загуділи мотори і начальство поїхало у сусіднє село. До хати бабусі Олени зайшли жінки, щоб обговорити, що їм робити далі. Вони ніяк не могли зрозуміти, які образи є "уніятські", а які – "не уніятські". Тоді бабуся Олена вирішила:

– Нам потрібно поїхати до Золочева. Я знаю, де проживає наш підпільний греко-католицький священик Лев Загульський. Ось ми його і розпитаємо, які образи "уніятські" і що нам з ними робити, щоб їх не понищили.

Ввечері жінки вже були в о. Лева. Він був хворий, але з радістю прийняв їх. Вислухавши жінок, отець пояснив їм:

– Безбожники і всякі безвірки дуже не люблять образів Пресвятого Серця Ісусового і Непорочного Серця Діви Марії. Вони ці ікони називають "уніятськими" і вимагають їх знищення. На моїй колишній парафії замалювали Серця і багато людей перестали ходити до церкви. Диявол завжди воює проти любові і милосердя Божого. А Серце Ісуса виражає Його безмежну любов до людей. У зраненому Христовому Серці ми бачимо Його великий біль, якого завдають Йому люди своєю невдячністю.

– А що нам, прошу отця, робити? – запитували жінки.

– Найперше щиро помоліться до Ісуса, а Він вам підкаже, як краще вчинити. Небесний Отець допустив, щоб воїн пробив копієм Серце Ісуса, і тим самим хотів, щоби воно було відкрите для всіх людей у світі. Він бажав, щоб і ми, вдивляючись у зранене Серце Його Божественного Сина, відповідали любов'ю на Любов.

Відтак о. Лев разом із жінками почав щиро молитися до Пресвятих Сердець Ісуса і Марії, а потім сказав:

– Постарайтесь ці образи забрати з церкви і сховати. Не забариться той час, коли Серце Ісуса знову заторжествує.

– Просимо вас, отче, моліться за нас, – попросили жінки, виходячи з хати.

– Нехай Бог вас благословить! – прощаючись, сказав отець.

***

Минув час заборони Греко-Католицької Церкви, почали відкриватись закриті греко-католицькі церкви. Воскресала українська держава, а з нею і Церква.

До села Угорці приїхали греко-католицькі священики, щоб відслужити прилюдну св. Літургію. Перед Службою Божою жінки принесли образи Пресвятого Серця Ісусового і Непорочного Серця Діви Марії й прикрасили їх рушниками та квітами. Радісними були ці хвилини, адже довгий час жінки переховували ці образи по власних домах. Раділи жінки, що відтепер ніхто їм не буде забороняти молитись і вшановувати Пресвяті Серця Ісуса і Непорочної Діви Марії. В кінці Служби Божої всі разом радісно заспівали:

"Твому Серцю, Спасе мій,
Честь складає ввесь наш край,
Люд вкраїнський ввіки Твій,
В серцю люд сей заховай!"

о.Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
м.Золочів

З ЖИТТЯ ЦЕРКВИ

НА БЕРЕГАХ БАЛТІЙСЬКОГО МОРЯ

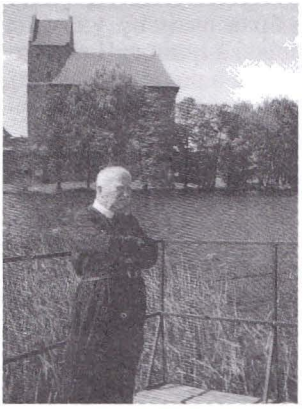

На світлині: о. Василь Зінько, ЧСВВ на березі Балтійського моря.

Вже вкотре наш невтомний місіонер о.Василь Зінько, ЧСВВ повернувся з приємними враженнями з Литви, де він цього разу перебував два тижні (у часі Зелених свят).

Напередодні Зелених свят до храму Пресвятої Трійці у Вільнюсі завітала паломницька група "Каравана – 2002", до складу якої входять українці з країн Прибалтики. 17 травня 2002 року вони розпочали своє паломництво країнами, де українці мають поселення – Словаччиною, Угорщиною, Болгарією. Групу очолив п.Михайло Горинь.

У празник Пресвятої Трійці до храму, у якому 13 років трудився св.свщмч.Йосафат Кунцевич, загостив Апостольський нунцій у Прибалтиці архиєпископ Петер Стефан Зурбріґґен, який під час Служби Божої виголосив змістовну проповідь. З італійської мови перекладав о.Василь Зінько, ЧСВВ. Він погодився розповісти детальніше про місійні дні у Прибалтиці:

– У тиждень після Зелених свят ми подалися до столиці Латвії – Риги. Тут відвідали українську школу. Пригощала нас п.Лідія Кравченко, директор школи. Потім поїхали до м.Пильви в Естонії відвідати хворого п.Богдана Черепаху в день його народження. Були ми на Саверна і на хуторі. Охрестили двох дітей. У суботу того ж тижня правили у Талліні, де люди зацікавилися моєю новою книгою "З Мозолівки до Санжвон де Капанема" (про життя греко-католиків у Бразилії). Повернувшись до Вільнюса, зустрічали ми гостей з Польщі. Це був чоловічий хор "Журавлі", які виступили у василіянській церкві Пресвятої Трійці.

ЮЛІЯН БУЦМАНЮК І САКРАЛЬНА СПАДЩИНА ЖОВКІВСЬКОГО ХРАМУ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

Жовківська церква Різдва Христового була передана отцям Василіянам у 1682 році. Наприкінці 19 ст. сюди було перевезено мощі св.муч.Партенія. Жахлива пожежа у 1833 році знищила церковну будівлю. Монастир чекав на свою відбудову декілька десятиліть, яка настала після Добромильської реформи і тривала до Другої світової війни. До оновлення василіянської церкви у Жовкві спричинився талановитий митець Юліян Буцманюк.

Народився 3 липня 1885 року в с.Сморжів на Львівщині. У юному віці залишився сиротою. Мистецтву різьби навчився у Львівській промисловій школі. У 1906 році, під час самостійного розпису святилища церкви с.Конюхи на Тернопільщині, познайомився із місцевим парохом о.Ксенофонтом Сосенком. Священик в свою чергу познайомив юнака з відомим вже тоді митцем Модестом Сосенком*, з яким юнак розмалював декілька церков на Львівщині.

З допомогою М.Сосенка у 1907 році молодий Юліян Буцманюк виїхав на навчання до Краківської академії мистецтв, де навчався монументальному малярству та освоїв техніку вітражного мистецтва, здобувши великий практичний досвід.

У період Першої світової війни Ю.Буцманюк воював у лавах Українських Січових Стрільців, був малярем, фоторепортером, його світлини з'являлися на шпальтах світової преси. У 1917–1920 роках брав активну участь у національно-визвольних змаганнях. У 1919 році взяв шлюб з Іриною Чайківською, з якою виховував сина Богдана. У 1921 році опинився з родиною у Чехії. Там продовжив навчання з малярства у Празькій академії мистецтв, намалювавши у той час чимало картин.

Лише у 1927 році приїхав до Львова разом із жінкою та сином. До вересня 1939 року працював учителем рисунку в середніх і фахових школах українського педагогічного товариства "Рідна Школа" у Львові.

Творча і життєва дорога Ю.Буцманюка тісно переплелася з давнім Жовківським василіянським монастирем і церквою Різдва Христового. Ще під час навчання у Кракові він протягом 1911–1912 років неповторно розмалював каплицю у Жовківському храмі Різдва Христового. Про ті роки згадує Михайло Островерха: "Вся каплиця грала живими барвами і в душу радість вносила. Пригадую собі: на троні сидить Божа Мати із Сином на руках. Над Нею і довкола, – херувими й серафими та святі. На одвірках грубих мурів дверей і вікон стоять Божі угодники, між якими я з радістю пізнавав живісіньких ченців Василіян: о.ігумена Віталія Градюка, о.Епіфанія Теодоровича, о.Євгена Мальчинського... В тих молодих роках своєї творчости Ю.Буцманюк усією душею розкошував флорентійським ренесансом, його культурою і багатством барв... " *(Юліян Буцманюк: монографічна студія /Під ред. М.Хом'яка. – Едмонтон, 1982. – С.24).*

З 1932 по 1937 роки відомий митець вдруге пов'язав свій даний Богом талант з василіянською церквою у Жовкві. "Могутня баня, висока стеля й просторі стіни жовківської церкви вкривалися щораз то новими картинами велетенської поліхромії проф.Ю.Буцманюка... ", – зазначає о.Михайло Вав-

* Модест Сосенко (1875–1920) – відомий маляр, який у своїй творчості поєднував старі основи українського малярства з сучасними йому мистецькими досягненнями. Його ікони знаходяться у василіянській церкві св.Онуфрія у Львові.

рик, ЧСВВ *(По василіянських манастирях. – Торонто, 1958. – С.141).* У невтомній праці митцеві всіляко допомагали монахи, підтримуючи його на дусі.

На світлині: фрагмент стінопису Юліяна Буцманюка у Жовкві: діячі Берестейської унії.

Тридцять великих образів у церкві отців Василіян у Жовкві пишалися своїм яскравим пишнобарвним поєднанням кольорів. На золотому тлі склепіння святилища містилися стилізовані голови ангелів. За престолом – Ісус Христос – Учитель, внизу апостоли. "В куполі Господь Бог – Цар слави; у лівій та правій наві, тобто каплицях, присвячених св.свщмч. Йосафатові і Покрову Пресвятої Богородиці, знаходяться великі образи: св.Йосафата і Богородиці з історичними постатями церковних і державних діячів України", – так описала Ірина Буцманюк стінопис у василіянській церкві, зроблений її чоловіком *(Юліян Буцманюк: монографічна студія /Під ред.М.Хом'яка. – Едмонтон, 1982. – С.42).*

Один із відомих образів стінопису – Покров Пресвятої Богородиці, нижче якого по обох боках – види на собор св.Юра у Львові й Києво-Печерську Лавру (дві святині Заходу і Сходу України можна трактувати як символ соборності), ще нижче постаті Митрополита Андрея Шептицького, монахів Василіян, політичних діячів першої половини 20 ст. – Симона Петлюри, Михайла Грушевського, Євгена Петрушевича та ін.

Не менш важливий образ – Пресвятого Серця Христового, яке в той час особливо почиталося. Митець намалював ще подвижників Берестейської унії – владик нашої Церкви. Тодішній владі не були до вподоби зображені постаті на стінописі (наприклад, св.Петро в українській вишиванці), і Ю.Буцманюк був змушений перервати свою працю. Лише втручання варшавського чиновника, який розумівся на мистецтві, сприяло поновленню праці митця. Проте вересневі дні 1939 року принесли першу руїну в Жовківську святиню монахів Василіян. Німецькі бомби і гарматні постріли пошкодили стінопис. Після 1944 року стінопис храму в Жовкві був замальований. На сьогодні його за браком коштів відновлено частково.

У 1939 році Ю.Буцманюк емігрував спершу до Польщі, а потім до Відня. У 1950 році відомого вже тоді портретиста, іконописця і маляра запросив до м.Едмонтона (Канада) місцевий греко-католицький єпископ Ніль Саварин, ЧСВВ, який познайомився з митцем ще в Україні. Протягом 1951–1956 років Ю.Буцманюк завершив розпис Катедрального собору УГКЦ в Едмонтоні, який був дуже схожий на жовківський.

У Канаді Юліян Буцманюк заснував мистецьку школу, часто організовував виставки власних робіт, а також своїх учнів. Помер 30 грудня 1967 року в Едмонтоні.

Згідно з твердженнями мистецтвознавців, вихованець Краківської і Празької академій мистецтв успадкував кращі традиції європейського малярства, пов'язані з таким мистецьким стилем, як модернізм. Юліянові Буцманюку був притаманний власний стиль, який особливо проявився у розписах храмів Жовкви та Едмонтону.

Ігор СКЛЕНАР

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СЬОГОДНІ: СЕСТРИ ВАСИЛІЯНКИ (7)

(СЛОВАЧЧИНА)

Провінція Страждальної Матері Божої у Пряшеві

На світлині: Провінційний дім сестер Василіянок у Пряшеві.

До Словаччини сестри Василіянки прибули в 1922 році з Ужгорода на запрошення генерального вікарія о.д-ра Миколая Руснака, щоб провадити інтернат для дівчат. Сестри поширили свою діяльність у Межилабірцях, Сечовцях, Стропкові й Свіднику. Крім провадження інтернатів сестри Василіянки вчителювали в основних школах та дошкільних закладах.

Новіціят сестер ЧСВВ у Пряшеві було відкрито в 1947 році. До того часу новички виховувалися в Ужгороді.

З приходом до влади комуністів у Словаччину у 1949 році сестер Василіянок розігнали. Сестри Милосердя св. Вінкентія прийняли молодших монахинь на роботу в лікарню у Тренчіні, а старших – примістили у відпочинкових домах у Бедуїнських Слатінах і у Борику. Деякі старші сестри мешкали в монастирі отців Редемптористів у Костолній біля Тренчіна.

Коли у Словаччині настала політична "відлига" і ситуація покращилася, то в 1969 році деякі молодші сестри почали жити у греко-католицькій парафії у Бардієві. З допомогою о. Мар'яна Поташа, ЧСВВ тут почав діяти підпільний новіціят, де відбули духовну формацію 15 сестер.

Свою діяльність сестри Василіянки розвинули щойно після упадку комуністичного режиму в 1990 році.

Нині Провінція Страждальної Матері Божої, управа якої діє у Пряшеві, нараховує 43 сестри і одну новичку. Сестри Василіянки живуть у трьох власних монастирях, які знаходяться у Пряшеві, Бардієві та Свіднику. Крім тих сестер ЧСВВ, які живуть у Словаччині, ще три монахині проживають за кордоном. Чотири сестри Василіянки працюють у Празі й мешкають у домі екзархату.

Монаша спільнота Чину сестер св. Василія Великого у Словаччині займає важливе місце в церковно-суспільному житті.

У 1990 році з ініціативи с.Николаї Мидлик, ЧСВВ засновано середню школу для медсестер, а через рік – інтернат. Нині школа випустила понад 600 медсестер з християнською освітою, що позитивно віддзеркалюється у практичному житті. Школою опікуються п'ять сестер Василіянок. У гуртожитку проживають близько 70 дівчат. Студентки мають можливість брати участь у щоденній св. Літургії, щорічних реколекціях і спільних молитвах.

В основних і середніх державних школах сестри Василіянки катехизують в Бардієві й Свіднику, організовують для дітей літні табори під час вакацій,

різні подорожі, біблійні змагання тощо. Учениці середніх шкіл приходять раз на місяць до монастирів у Пряшеві й Бардієві на одноденну духовну обнову.

Сестри Василіянки проводять духовну працю між населенням циганського походження, з якого є п'ять сестер у Провінції сестер Василіянок. Тут ревно працює дуже знана с.Атанасія Голуб, ЧСВВ, яка почала апостолят у 1989 році в Бардієві у співпраці з отцями Салезіянами.

Сестри зорганізували вісім прощ до Рима, Люрду і Фатіми, а також зустріч молоді зі Святішим Отцем у Парижі та Римі.

Великий внесок сестри Василіянки вклали і у ділянку церковного мистецтва. У монастирській каплиці споруджений один із перших іконостасів, написаний ними в іконописній майстерні. Сестри шиють фелони, виготовляють хоругви тощо.

Сестри Василіянки розпочали апостолят у лікарнях. Дві сестри, колишні учениці нашої школи, працюють у лічниці сестер Боромейок у Празі. Три сестри опікуються старшими і хворими, між якими є два отці Василіяни та декілька сестер нашої Василіянської спільноти.

6-8 серпня 2002 року наша Провінція у Словаччині святкуватиме 80-літній ювілей з часу її заснування.

Редакція "Місіонаря" бажає словацькій Провінції сестер Василіянок щедрого Божого благословення та зростання добрих і ревних духовних покликань.

м.Стефанія БЛИХА, ЧСВВ
Протоігуменя Провінції Страждальної Божої Матері у Пряшеві

КОНТЕМПЛЯТИВНА ВІТКА СЕСТЕР ВАСИЛІЯНОК

Існують дві форми богопосвяченого життя: активна і контемплятивна. Всі богопосвячені особи намагаються служити Богові і Церкві молитвою, працею та побожними практиками. В активних Чинах і Згромадженнях відповідно до харизми кожного з них поширений апостолят.

Члени контемплятивних монастирів обмежуються до ручної і домашньої праці та молитви як спільнотної, так і особистої, зокрема т.зв. адорації. З 14 жіночих Чинів і Згромаджень УГКЦ лише сестри Студійського Уставу і частина сестер Василіянок обрали контемплятивний спосіб служіння Богу.

Засновницею сестер Василіянок вважається св. Макрина, яка була рідною сестрою св. Василія Великого, законоположника монашого життя на Сході. Сестер, котрі жили згідно з правилами, укладеними св. Василієм, названо Василіянками.

Первісні Василіянки вели строге молитовне й посницьке життя і дуже рідко виходили за мури монастиря. Вони намагалися наслідувати Пресвяту Богородицю, котра була слухняна Святому Духові, який вчинив через неї великі й спасенні речі. Сестри намагалися практикувати внутрішню молитву, яка віддзеркалювалася на їхньому зовнішньому житті. Харизмою Василіянського Чину є ідея жити за взірцем перших християн, які себе взаємно заохочували до святості, вправлялися у чистій та жертвенній любові, терпеливості, покорі та інших чеснотах.

Протягом багатьох століть в українському та інших народах існували численні спільноти сестер Василіянок, кожна з яких була самостійною. У 1951 році

На світлині: владика Іриней Білик, ЧСВВ серед сестер Василіянок контемплятивного монастиря у Брюховичах та отців.

було проведено т.зв. централізацію всіх монастирів сестер Василіянок у світі й сформовано провінції*.

У кожній провінції, згідно з постановою 1951 року, можуть існувати декілька контемплятивних монастирів. Нині в Україні діє один великий монастир контемплятивних сестер Василіянок у смт. Брюховичі біля Львова, який існує ще з 1925 року завдяки старанням Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького. Сьогодні в Україні контемплятивних сестер Василіянок є більше 30. Поза межами України контемплятивні монастирі сестер ЧСВВ існують в США (м.Мідделтаун) та в Італії (м.Альбано).

Харизма сестер Василіянок контемплятивної вітки полягає в тому, щоб вони завдяки молитві, мовчанню і ручній праці осягнули святість. Внутрішня молитва єднає їх із Христом розп'ятим і воскреслим та розвиває духовні дари, отримані у святому Хрещенні та Миропомазанні.

У Католицькій Церкві латинського обряду найбільш відомим є контемплятивний Чин сестер Кармеліток, до якого належала і св.Тереня від Дитятка Ісуса. Вони відзначаються строгою клявзурою (навіть з родичами розмовляють через решітку) і мовчанням.

У сестер Василіянок мовчання також строге, але дозволяється розмовляти на духовні теми. Святе Письмо та інші богословські дисципліни вивчають тільки у монастирі. Сестри відмолюють ціле церковне правило: Утреню, Вечірню, Часи, Повечір'я та Північну. Найсильнішим джерелом духовного життя є щоденна св. Літургія, св. Причастя і часта сповідь.

Вступивши до контемплятивного монастиря, дівчина проходить рік або два т.зв. постулянтури (вступне випробування). Після того вона облекається у монашу рясу, отримує нове ім'я і проходить три роки новіціяту – ґрунтовної практики монашого життя, але ще без обітів. Потім складає святі обіти, які одразу є вічними, і отримує перстень-обручку – символ обручниці Христа. Сестри Василіянки після вічних обітів можуть надавати духовний провід жінкам і дівчатам не монахиням, але тільки в монастирі.

В апостольському листі "Богопосвячене життя" Святіший Отець Іван Павло II говорить, що контемплятивні монахині виконують служіння пророків, "у внутрішній молитві вони єднаються з болями і безсиллям терплячої Церкви, а водночас і зі самим Христом розп'ятим".

Багато сестер до вступу в монастир здобули фах лікаря, вчителя, художника, богослова. Так, пройшовши дорогу очищення (довгий процес духовної формації), вони мають змогу використовувати досвід минулого світського життя для спасіння душ.

о. Ілля ДОГНАЛ

Дівчата, котрі бажають вступити до контемплятивного монастиря сестер Василіянок і в такий спосіб служити Богові, можуть звернутися за такою адресою: 79491, Львів-Брюховичі, вул. Шкільна, 27, монастир св. Пророка Іллі.

*** Провінцію творять всі монастирі якогось Чину в одній країні. У деяких країнах може бути утворено дві або більше провінцій.**

ПІВЛЕГАЛЬНИЙ МОНАСТИР У КОЛИШНЬОМУ СРСР

"Всі бо ви, що у Христа хрестилися, у Христа одягнулися. Нема юдея, ані грека...", – каже св. апостол Павло. І добре, коли християни дотримуються цих слів. Але, на жаль, дуже багато людей ставлять на першому місці національний егоїзм, а не науку Христову. Однак чимало чужинців, зокрема бельгійців, плідно працювали для духовного відродження нашої Церкви і народу.

Митрополит Андрей Шептицький запросив в Україну із Бельгії декількох сестер Милосердя (Згромадження св.Вінкентія від Павла). Спершу з Бельгії у Станіславів (тепер Івано-Франківськ) приїхали чотири сестри: дві бельгійки і дві українки. Польські урядовці зустріли їх вороже. Але завдяки особливим старанням Митрополита Андрея Шептицького та бл. свщмч. Кир Григорія Хомишина польський уряд затвердив і зареєстрував Згромадження сестер Милосердя.

У Станіславові сестри заснували притулок для сиріт, а у Львові – новий монастир для дівчат і служниць у будинку по вул. Стрийській, 3, котрий подарував їм Митрополит Андрей. Сестру Єлисавету Поппе, яка була бельгійкою, призначили настоятелькою дому у Львові.

Сестри, які мали медичну освіту, намагалися влаштуватися на працю в польську амбулаторію. Тут також не забракло труднощів і проблем, бо польська влада не хотіла приймати сестер українок на роботу, навчання, а навіть і на медичну практику з бельгійським дипломом.

10 лютого 1938 року було відкрито український шпиталь "Народна Лічниця" у Львові. У ньому справжніми господинями стали сестри Милосердя і через якийсь час тут запанував дух монашого порядку. У вересні 1939 року прийшли більшовики і шпиталь перейшов у руки окупантів. Сестер було усунено від праці.

Після другої більшовицької окупації і переходу нашої Церкви в руки московського патріарха, сестер виселили із Святоюрських забудівель. Почалися поневіряння, виклики до головного лікаря і довгі обшуки, під час яких у монахинь забрали книги, особисті документи, церковні ризи.

Мати-настоятелька Єлисавета, громадянинка Бельгії, була непідвладна радянському урядові. Вона мала право на оборону і написала скаргу бельгійському консулу в Москву.

Консул вислав до сестри телеграму, у якій повідомляв, що приїде до неї. З невідомих причин він не приїхав, але почали з'являтися різні комісії для з'ясування усього на місці. Було вирішено виділити сестрам будинок по вул. Куйбишева, 12 у Львові. У ньому були колись господарські забудівлі польсько-

го єпископа (зокрема конюшня). Державним коштом його відремонтували і в березні 1954 року сестер переселили в цей будинок. Умови у ньому були не найкращі, але сестри і за це дякували Богові. Обшуки та переслідування не припинялись, але півлегальний монастир таки існував і діяв.

У кінці 1989 року я мав нагоду відслужити легально св. Літургію у Преображенській церкві у Львові. Після відправи молода жінка підійшла до мене і попросила піти з нею до хворого у лікарню залізничників на вул. Куйбишева. Я погодився, але сказав, що мушу взяти Святі Тайни у сестер Йосифіток, які мешкають на площі Ринок. У квартирі в Преображенській церкві ще не було Святих Тайн, бо відбувалася боротьба між православними і греко-католиками за цей храм. Жінка усміхнулась і сказала: "Візьмете у нас, на Куйбишева, я також сестричка".

10 грудня 1970 року відійшла у Божі Засвіти мати Єлисавета, бельгійка, яка посвятила своє життя українському народові. Саме завдяки їй існував в "імперії зла" цей півлегальний монастир. Мати Єлисавета посвятила себе поневоленому народові, котрий не мав ні слави, ні слова, і разом із його безталанними дітьми ділила долю і недолю.

о.Роман КАСПРИШИН,
парох УГКЦ смт.Рудно

Від редакції. *Після виходу нашої Церкви з підпілля сестрам Милосердя св.Вінкентія від Павла надали приміщення у корпусі Лісотехнічного інституту, у якому раніше була колегія Єзуїтів (вул.Залізняка, 11). Тут знаходиться церква, в якій отці Редемптористи щодня відправляють Богослужіння.*

Сестри обслуговували владику Володимира Стернюка і допомагали в архикатедрі св.Юра. Блаженніший Мирослав Іван кардинал Любачівський доручив духовний провід лічниці ім.Митрополита Андрея Шептицького сестрам Милосердя.

На вул. Сельських, 14 сестри збудували дуже гарний Провінційний дім, де діє їхня Управа під проводом настоятельки с.Димитрії Губарчук. Спочатку кандидаток цього Згромадження посилали на новіціят до Бельгії, а вже сьогодні сестри мають його у Львові. Буденні габіти сестер Милосердя – сірого кольору, а святкові – ще мають коричневі парамани. Сьогодні в Україні діє 67 монахинь Згромадження сестер Милосердя св.Вінкентія від Павла.

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!

На сторінках "Місіонаря" висловлюю щиру подяку Господу Богу за допомогу, а Матері Божій, Ангелу-Хоронителю, св.Надії, св.Миколаю Чудотворцю, бл.Йосафаті Гордашевській, бл.препмуч.Тарсикії Мацьків, св.ап. Юді Тадею за заступництво – я на відмінно закінчила навчальний рік.

Надія, с.Білки Іршавського району Закарпатської обл.

ПЕРША РІЧНИЦЯ ВІЗИТУ ПАПИ В УКРАЇНУ

У Львові на Сихові урочисто відзначено першу річницю візиту Святішого Отця Івана Павла II в Україну. Головним організатором цього заходу була Патріарша комісія у справах молоді, яку очолює о.Йосиф Мілян, Студійського Уставу. Святкування тривали 25-26 червня 2002 року.

У вівторок, 25 червня, о 10 год. у Львівському кінотеатрі ім.О.Довженка неподалік храму Різдва Пресвятої Богородиці було проведено конференцію на теми минулорічних папських повчань, виголошених у Львові й Києві, яка немовби була відлунням візиту Папи в Україну. Після вступного слова п.Мирослава Мариновича учасники конференції виступили з доповідями на теми: "Ідіть за Мною", "Любіть дітей", "Шлях святих", "Любіть свою Церкву". Після виступів доповідачів відбулася жвава дискусія.

О 16 год. того ж дня відслужено акафіст до Ісуса Христа. Його разом із п'ятьма священиками відправляв о.Орест Фредина, парох церкви Різдва Пресвятої Богородиці. На місці, де знаходилася оригінальна ікона "Престіл Премудрості", цього разу була копія із українським написом: "Престоле Премудрості, молися за нас".

Пізніше відбулася духовно-мистецька програма. Чудово співали хори "Soli Deo" (з церкви Пресвятої Євхаристії, м.Львів) та "Відлуння" (м.Дрогобич). О 21 год. відбулося урочисте відкриття пам'ятника Святішому Отцеві Іванові Павлові II, який став виявом подяки і згадки про його візит в Україну. На церемонії відкриття був присутній представник Папи архиєпископ Жан-Луї Торан, який виголосив привітальне слово від Святішого Отця. Він наголосив, що після свого візиту в Україну 2001 року Папа радо згадував Львів і Київ та щиро запевнював, що це паломництво стало для нього одним із кращих і пам'ятних.

У святкуваннях взяли участь більше десяти греко-католицьких і римо-католицьких єпископів, чимало священиків і десятки тисяч молоді.

Після промови архиєпископа Торана кардинал Любомир Гузар і кардинал Мар'ян Яворський зняли покривало зі скульптури, яка постійно нагадуватиме нам про великого Папу-слов'янина, котрий минулого року ступив на нашу землю.

Після цього різні танцювальні дитячі колективи показали фрагменти програми, подібної до тої, яку було представлено перед Святішим Отцем. Після подячного слова Блаженнішого кардинала Гузара достойні гості залишили церковне подвір'я. Опісля почався концерт відомих виконавців України, який тривав до пізньої ночі.

Святкування продовжилися 26 червня Архиєрейською св.Літургією і посвяченням пам'ятного хреста на львівському іподромі, де Папа служив минулого року св. Літургії обох обрядів.

о.Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

БЛАГОСЛОВЕННЯ ОТЦЯ ВАСИЛЯ

Мартуся так уважно вслухалася у кожне слово священика, що не звертала уваги на Настуню, котра вже кілька разів сіпала її за спідничку. Врешті, не обертаючись, Марта делікатно взяла подругу за руку і легенько стиснула, мовляв, заспокійся, потерпи.

– Пішли вже, бо запізнимося на фільм по телевізору, – знову потурбував її Настусин шепіт.

Але Мартуся не зрушила з місця, аж заки не відспівали "Боже великий, єдиний".

Тільки-но дівчатка ступили за поріг храму, як Настя заходилася дорікати:

– Ти така, як оті богомільні бабусі: мусиш достояти до кінця кожної Служби Божої.

– А хіба не гріх поводитися інакше? – здивувалася Марта. – Адже задля нас запровадили дитячу Службу Божу. Хіба ти не помітила, що вона набагато коротша, і дедалі більше дітей приходять до церкви?

Настя чулася ображеною і йшла мовчки, нервово поглядаючи на годинник.

– Я ніколи не запізнююся до церкви, – намагалася виправдатися Настуня. – Ходжу до Сповіді й св. Причастя. Можу переповісти, про що сьогодні говорив отець у проповіді. Хіба такими важливими є останні декілька хвилин? Кожного разу в кінці Служби Божої священик говорить одні й ті ж слова: "Благословення Господнє на вас..."

– А мені благословення отця Василя, можна сказати, врятувало життя, – сказала Мартуся. – Або застерегло від каліцтва.

Досі Марта нікому не розповідала про випадок, що стався кілька літ тому. Разом з батьками вона пішла на ювілей дитячого хору "Херувими" з церкви святого Онуфрія. Після гарного концерту була спільна гостина, а на прощання статечний чернець роздавав усім образки. Дійшла черга і до неї.

"Отче Василю, поблагословіть мою донечку", – попросив Мартусин тато, і священик поклав руки на голівку дівчинки.

"Мені стало так приємно, немовби легенький вітерець пройшов крізь тіло, – мовила Мартуся по дорозі додому. – Я ще ніколи не відчувала чогось подібного".

"Це Божа благодать", – пояснила мама.

У парку Мартуся вислизнула з батьківських рук і, радісно підстрибуючи, побігла по алеї. У цьому куточку старого міста дівчинка вивчала пори року: взимку з'їздила на санчатах, навесні спостері-

гала, як розвиваються листочки на деревах, а восени збирала їх до свого гербарію.

Знемагаючи від літньої спеки, Мартусині батьки присіли перепочити. Навпроти на осяяній сонцем великій галявині дівчинка побачила польові квіти.

"Можна я зірву кілька ромашок, адже вони ростуть не на клумбі? – чемно спитала Мартуся і, отримавши дозвіл, пурхнула метеликом поміж нескошену траву.

Може, на кілька хвилин тато з мамою відвели очі від доні, як раптом стрепенулися від гавкання собаки. З пагорба навскіс через галявину просто на Мартусю нісся довгими стрибками кавказький вівчур. Від несподіванки дорослі заціпеніли. Ні тато, ані мама не в силі були зрушитися з місця, зі страхом бачачи в кількох кроках від їхньої дитини пащеку озлобленої собаки.

– Він дихнув на мене, бризнувши гарячою слюною, і зупинився, – згадувала відтак Мартуся. – Дивно, але я зовсім не злякалася. Це вже потім, коли дорослі забідкалися, то зробилося страшнувато.

"Ваш пес міг загризти дівчинку", – спробував зробити зауваження власнику кавказького вівчура Мартусин батько.

У відповідь понеслась брутальна лайка:

"Убірайтєсь вон со своїмі дєтьмі, нам нєгдє вигулівать собак, – кричав власник пса. – Я сьчас на вас всєх єво натравлю".*

Хтось пішов телефонувати до міліції, дехто пригрозив, що викличе комісію з ратуші. Врешті заспокоїлися на тому, що дитині, слава Богу, нічого не сталося.

Забувши про телефільм, Настуня слухала розповідь Мартусі, яка продовжувала:

– Ми довго міркували, як віддячити Богові, і поїхали до Крехівського монастиря, де отець Василь навчає молодих ченців Василіян. Коли ввечері я лягаю спати, то завжди молюся до свого Ангела-Хоронителя і дякую Богові за добрих священиків, таких як отець Василь.

Кость ЧАВАГА

* "Забирайтесь геть зі своїми дітьми, нам ніде вигулювати собак. Я зараз на вас всіх його натравлю" (*рос.*).

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році

Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Відповідальний секретар
Ігор Скленар
Літературний редактор
Віра Арів
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua
www.realty.lviv.net/Misionar

Підписано до друку 28.06.2002
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2002

ЗМІСТ

Слово редактора 193
Наміри Апостольства молитви на липень 194
Наміри Апостольства молитви на серпень 196
К'яра Любіх
"Слово життя" 197
с. Емілія Вандич, СНДМ
Їй земне не судилось 199
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Маловідомі мученици Згромадження сестер Служебниць у Бразилії 201
Ігор Скленар
Назустріч Патріаршому Соборові УГКЦ 202
Олег Огірко
Проща вчителів християнської етики 203
Єпископські свячення двох нових владик УГКЦ 204
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Хіротонія двох нових владик РКЦ 204
о. Йосиф Будай, ЧСВВ
"Вітай, вітай нам, Гошівська Маріє!" 205
Похід з іконою "Престіл Премудрості" тривае 205
бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ
Облечини у Крехівському монастирі 206
Професія довічних обітів у Римі 206
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Василіянський монастир у Краснопущі 207
о. Дмитро Ганчарик
Пам'яті бл.свщмуч. Кир Григорія Хомишина 207
Відпуст у Малому Березному 208
Кількість новоієреїв-монахів збільшується 208
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Обережно: псевдохристиянські книги 208
Що робити, коли хтось п'є? 209
о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
З діяльності Василіянського Фонду допомоги 210
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
"Твому серцю, Спасе мій..." 211
На берегах Балтійського моря 213
Ігор Скленар
Юліян Буцманюк і сакральна спадщина Жовківського храму Різдва Христового 214
м. Стефанія Блиха, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні: сестри Василіянки (7) 216
о. Ілля Догнал
Контемплятивна вітка сестер Василіянок 217
о. Роман Каспришин
Півлегальний монастир у колишньому СРСР 219
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Перша річниця візиту Папи в Україну 221
Кость Чавага
Благословення отця Василя 222

На обкладинці: Василіянська церква св.Івана Хрестителя у с.Краснопуща на Тернопільщині

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД "НОВІ БЛАЖЕННІ УГКЦ"

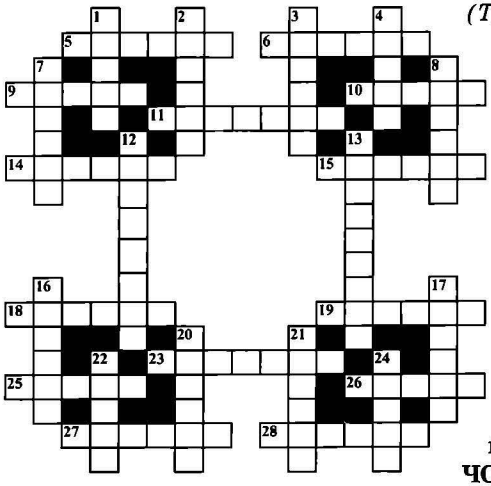

(Три крапки замініть відповідним словом)

По горизонталі: 5. "... не залишає отару, тож і я не можу залишити своїх парафіян" (Із слів бл. муч. **Андрія Іщака**). 6. Селище у Томській області, куди вивезли бл. препмучч. Йосифіток **Лаврентію Гарасимів** та **Олімпію Біду**. 9. Божі чесноти: віра, ..., любов. 10. Один із львівських часописів, на сторінках якого можна було ознайомитися із біографіями нових блаженних. 11. Місто на Львівщині, де народилася бл. препмуч.**Тарсикія Мацьків, СНДМ**. 14. Посада, яку займали бл.препмуч. **Віталій Байрак, ЧСВВ** у Дрогобичі на Львівщині, а бл. препмуч. **Іван Зятик, ЧНІ** у Тернополі. 15. Єпископ ... **Величковський, ЧНІ** – учитель у Малій семінарії отців Редемптористів, місіонер на Волині. 18. Країна у Європі, де св.Тайну Священства у східному обряді прийняв **Леонід Фьодоров**. 19. Ієрархічний титул у Східній Церкві, якого удостоївся **Миколай Чарнецький, ЧНІ** за працю на Волині й Підляшші. 23. "Служити своєму народові там, де є найбільша ..." (Із слів бл. преп. **Йосафати Гордашевської, СНДМ**). 25. ... VIII – перший Папа, який започаткував проголошення блаженних та святих. 26. Ім'я матері бл. препмуч. **Климентія Шептицького, Студійського Уставу**. 27. Місто у Європі, де вивчав богослов'я бл.свщмч. Кир **Григорій Хомишин**. 28. Родинне село, в якому відправив свою першу Службу Божу бл. препмуч. **Зиновій Ковалик,ЧНІ**.

По вертикалі: 1. Опікунка блаженних, святих та усіх християн. 2. Помічник єпископа і священика. 3. Село на Старосамбірщині, де виконував свої священичі обов'язки бл. препмуч. **Йоаким Сеньківський, ЧСВВ**. 4. Місто у Західній Україні, де у 2001 році Святіший Отець Іван Павло II проголосив блаженними 28 осіб. 7. Одне із міст Росії, де продовжував свою працю у Господньому винограднику бл. препмуч. **Леонід Фьодоров, Студійського Уставу**. 8. Родинне село бл. преп. **Йосафати Гордашевської, СНДМ**. 12. Духовний заклад, у якому навчалися бл. свщмчч. **Кир Іван Слезюк, Кир Григорій Хомишин, Кир Йосафат Коциловський, ЧСВВ, Кир Симеон Лукач.** 13. Лемківське село, де народився бл. свщмч. **Кир Йосафат Коциловський, ЧСВВ**. 16. Чеснота, одна з рис, яка була характерна бл.свщмч. **Кир Павлові Гойдичу, ЧСВВ** та бл. муч. **Олексію Зарицькому**. 17. Село на Львівщині, де своє служіння Богові розпочинали бл. препмучч. **Йоаким Сеньківський, ЧСВВ** і **Северіян Бараник, ЧСВВ**. 20. Територія України, де невтомно трудився бл. свщмч. **Кир Миколай Чарнецький, ЧНІ**. 21. Назва першого українського католицького товариства, яке заснував у 1929 році бл. муч. **Микола Конрад** у Львові. 22. Своє ув'язнення бл. препмуч. **Іван Зятик,ЧНІ** відбував у виправно-трудовій колонії "Озерний ... № 7" м. Братська Іркутської області. 24. Країна, в якій народився бл. препмуч. **Леонід Фьодоров, Студійського Уставу**.

Склала Леся ШТИКАЛО

Відповіді на загадку "Святий Антоній", вміщену в ч.6 за 2002 рік:

1.Бог. 2.Львів. 3.Молитва. 4.Порятунок. 5.Море. 6.Покора. 7.Фернандо. 8.Патрологія. 9.Португалія. 10.Франциск. 11.Африка. 12.Сила.

З Богослужень на празник Пресвятої Євхаристії

У суботу на Вечірні

Світлиця, в якій Христос відбув Пасху, стала небесним кивотом, безкровною вечерею і духовною службою, а трапеза, на якій звершилися ці тайни, духовним престолом.

Ти, Хлібе Небесний, поблагословив хліб, склав подяку Отцеві й Родителеві, теж і чашу взяв та й подав учням, кажучи: Прийміть, їжте, це є Тіло моє, і пийте Кров життя нетлінного.

Нагодував Господь своїх учнів небесною поживою, дав їм перед страстями ангельський хліб, чудесніший від манни. Батьки ваші – сказав Господь – споживали манну в пустині й померли. Це ж хліб, що з неба сходить, щоб той, хто їстиме його, не вмер, але жив навіки. Тому сподоби і нас сьогодні причащатися його, за молитвами твоєї Богоматері.

Коли учні споживали Тайну Вечерю, Христос узяв хліб у свої руки, підніс свої очі до неба, поблагословив, переломив, дав своїм учням, кажучи: Прийміть, їжте – це Тіло моє, що за вас ламається на відпущення гріхів і на життя вічне.

Слава і нині: Прийдім, празниколюбці, радісно звеличуймо сьогодні спасенне свято життєдайного Хліба і Божого Агнця, що забирає гріхи світу. Святкуймо нині не в заквасці давньої злоби, але в солодкості чистоти й правди. Очистившись, отже, станьмо гідними його учасниками, щоб одержати вічне Христове царство.

У неділю на Утрені

Христос, наша велика і пресвята Пасха, приніс себе за нас у милу Богові жертву; її спожито, як хліб, і заколено, як ягня. Поклоняймося побожно його пречистому Тілові й пресвятій Крові і благально кажім: Ти завжди з нами перебуваєш, тому ніхто неспроможен будь-що нам учинити.

Величаємо тебе, Життєдавче Христе, що задля нас перемінив хліб у Тіло своє і вино в Кров. Їм ми сьогодні, як Богові воплоченому, поклоняємось.

Сьогодні ангели, дивуючись, споглядають, як це тобі, воплоченому й укритому в святих тайнах Богові, люди зі страхом поклоняються, а ти їм даєшся на поживу. З ними й ми, земляни, оспівуємо тебе, Владику чоловіколюбця, взиваючи: Сподоби нас причаститися пречистого Тіла і Крови, милосердний Господи.

Ось тут Христос! Скуштуйте і побачите, що він – Господь, як завжди був: для нас і за нас він раз один приніс себе як жертву своєму Отцеві і раз у раз офірується й освячує причасників.

Вогнем і світлом хай буде мені, Спасе мій, твоє Тіло і Кров пресвята, щоб вони очистили з гріховности, спалили тернину пожадливости та просвітили всіх, що твоєму Божеству поклоняються.

"Молитвослов", Рим-Торонто, 1990